

ธันวา X เมษา

ตอนที่ 1

ณ ห้องทำงานของรองประธานบริษัท Starlight Entertainment บริษัทที่ทำธุรกิจเกี่ยวกับงานบันเทิง ไม่ว่าจะเป็นละครหรือค่ายเพลง มีนักร้องนักแสดงที่ขึ้นตรงต่อบริษัทมากมาย รวมไปถึงการทำงานร่วมกับนักร้องต่างประเทศด้วย ทำให้บริษัทนี้ดังติดอันดับแรก ๆ ของประเทศ หลังได้ะทำงานของรองประธานบริษัทมีชายหนุ่มวัยยี่สิบห้าปี ผู้ได้รับตำแหน่งทั้งที่อายุยังน้อย และเป็นน้องชายของประธานบริษัท ชายคนนี้มีใบหน้าหล่อเหลา แต่แฝงไปด้วยความเย็นชา ตอนนี้อกำลังนั่งมองหน้าผู้จัดการส่วนตัวของดาราคือเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของเขาอยู่

“ทำไมคุณถึงได้พูดอยากพูดเย็นขนาดนี้คุณรวี” รองประธานบริษัทพูดขึ้น และชื่อของเขาก็คือ ธันวา สุนทรียศักดิ์

“ผมไม่ได้พูดอยากเลยคุณธัน ผมแค่อยากช่วย” รวี ชายหนุ่มผู้ที่มีอายุมากกว่าธันวาพูดขึ้น ถึงแม้ว่าเขาจะเป็นรุ่นพี่ที่รองประธานอย่างธันวาให้ความสนิทสนมและนับถือ แต่เมื่ออยู่ในเวลางาน เขา

ก็เรียกธันวาว่าคุณและให้ความเคารพ เพราะอีกฝ่ายเป็นเจ้านายของเขา

ธันวาถอนหายใจเบา ๆ “โอเค ตามใจคุณ” ชายหนุ่มตอบ เรื่องที่พวกเขาเถียงกันอยู่นี้ก็คือธันวาต้องการให้รวีไปดูแลนักแสดงที่มีชื่อเสียงของบริษัท มากกว่าจะดูแลนักแสดงหน้าใหม่ แต่อีกฝ่ายยืนยันว่าอยากดูแลนักแสดงหน้าใหม่มากกว่า จริง ๆ แล้วธันวาก็สบายใจที่ได้รวีมาดูแลนักแสดงหน้าใหม่ เพราะอีกฝ่ายเก่งในเรื่องงานและควบคุมการทำงานของเด็ก ๆ ในสังกัด แต่เขาก็อยากให้รวีได้รับผลตอบแทนมากกว่าที่ได้ในตอนนี้

“ขอบคุณครับ ผมสัญญาว่าจะทำให้ทั้งสองคนนี้ไปได้ไกลเหมือนกับคนอื่น ๆ ในบริษัทแน่นอนครับ” รวีตอบกลับน้ำเสียงหนักแน่น

ธันวาพยักหน้ารับอย่างเชื่อใจ เพราะในบริษัทนี้ คนที่เขาเชื่อใจ ไว้ใจ และสนิทใจด้วยก็คือรวี เขานับถือรวีเหมือนพี่ชายคนหนึ่งมากกว่าพี่ชายแท้ ๆ ของตัวเองเสียอีก ด้วยความที่ธันวาถูกขีดเส้นทางให้เดินมาตั้งแต่ยังเล็ก แม้กระทั่งเรื่องเรียน จึงทำให้เขากลายเป็นคนเย็นชามาตลอด ถึงแม้ว่าจะไม่ชอบงานที่ทำอยู่ แต่เขาก็ทำมันได้ด้วยดี เพราะไม่มีจุดมุ่งหมายอะไรในชีวิตมากนัก และความสัมพันธ์ในครอบครัวของเขาก็ไม่ค่อยดีเท่าไร

“เลิกงานไปไหนต่อครับ” รวีถาม

ธันวามองหน้ารวีนิ่ง ๆ ก่อนจะพิงพังก์แก้อ้อแล้วกอดอก

“จะตามไปหรือไงครับ” รองประธานถามกลับ

“คุณธัน เผลา ๆ เรื่องนั้นบ้างเถอะครับ” รวีกำลังจะพูดเตือนบางอย่าง

“ไม่ต้องห่วงหรอก ผมสวมถุงยางอนามัยทุกครั้ง” ธันวาตอบ

ด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น แฮ็ฮ พุดไปคุณก็คงไม่ฟังผม อยู่ดี เอาเป็นว่าพักผ่อนบ้างละกันนะครับ” รวียอมตัดบท เพราะรู้ว่าพุดไปตอนนี้ เจ้านายของเขาก็คงไม่เปิดใจรับฟังอยู่ดี จากนั้นรวิก็นวดตัวกลับไปทำงานต่อ

ธันวานั่งมองประตูห้องทำงานที่ปิดอยู่หนึ่ง ๆ สักพักเขาก็หยิบมือถือขึ้นมากดโทร. หาใครบางคน คนที่จะช่วยให้เขาผ่อนคลายได้เสมอ

“คืนนี้ว่างหรือเปล่า... มาเจอกันที่เดิม แล้วเจอกัน” ชายหนุ่มนัดแนะกับปลายสายสักพัก ก่อนจะวางสายไป คนที่เขาโทร. หานั้น เป็นหนึ่งในคู่นอนของเขา ธันวามีคู่นอนอยู่สองคน เป็นผู้หญิงหนึ่งคน ผู้ชายหนึ่งคน โดยทั้งสองคนนั้นได้ทำข้อตกลงกับเขาแล้วว่า จะไม่มีการผูกมัดใด ๆ ทั้งสิ้น ชายหนุ่มอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงตามความเหมาะสม โดยธันวานั้นสามารถมีอะไรกับผู้ชายหรือผู้หญิงก็ได้ แต่จะชอบผู้ชายด้วยกันเสียมากกว่า ซึ่งเรื่องนี้ครอบครัวของเขาไม่รู้เลย

...

“จะกลับแล้วหรือครับ” เสียงอ่อนน่านรักของชายหนุ่มดังขึ้น ขณะที่ธันวากำลังสวมกางเกง เขาเข้ามาถอดธันวาจากด้านหลังอย่างออจด้อน เพราะบทรักที่เร่าร้อนและข่าของของอีกฝ่าย ทำให้ชายหนุ่มลุ่มหลงจนถอนตัวไม่ขึ้น เขาจึงพยายามเอาใจตลอดเวลาที่พวกเขาโน้มเอนกันบนเตียงกว้างของโรงแรมชื่อดังที่ธันวามักจะนัดคู่นอนของตนมาที่นี่ เพราะธันวามีเซฟโซนของตัวเองนั่นคือคอนโดหรูของตัวเอง และไม่คิดจะพาคู่นอนคนไหนไปยังพื้นที่ส่วนตัว

“เห็นนายบอกว่ายังไม่ได้จ่ายค่าคอนโด ฉันทวงเงินไว้ให้แล้ว

เอาไปจ่ายซะ” ธันวาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เขายอมรับว่าคุณนอนคนนี้เร้าร้อนมาก และเป็นคนที่เขานัดเจอบ่อยที่สุด แต่ก็ไม่สามารถดึงดูดความสนใจของเขาได้มากไปกว่าเรื่องบนเตียง

“คุณธันจะมาเจอปอนด์อีกเมื่อไหร่” ชายหนุ่มถาม

“ช่วงนี้ฉันยุ่งๆ ถ้าว่างเมื่อไหร่จะโทร. หา” ธันวาตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แล้วปลดแขนของชายหนุ่มที่กอดเขาออก จากนั้นก็สวมเสื้อ ก่อนหยิบของของตัวเองขึ้นมา

“เช็กเอาต์เที่ยง” ธันวาบอกแค่นั้น ก็เป็นอันรู้กันว่าคุณนอนของเขาจะแต่งตัว แล้วออกจากห้องของโรงแรมไป ชายหนุ่มลงไปที่ลานจอดรถวิไอพี ก่อนจะขับรถตรงกลับคอนโด สถานที่ที่เป็นเซฟโซนของเขา

“ทำไมตื่นเร็วจังละเมฆ เมื่อคืนก็กลับมาดึกไม่ใช่หรอ”

มาลัย หญิงวัยประมาณสี่สิบกว่าๆ ทักถามลูกชายที่ชื่อว่าเมฆา หรือชื่อเล่นว่าเมฆ ในช่วงตีสี่ของวันใหม่ หลังจากตื่นขึ้นมาเตรียมทำข้าวแกงเพื่อจะนำไปขายที่ตลาดหน้าปากซอยตอนเช้า โดยมีลูกชายเป็นลูกมือ และวันนี้เมฆาก็ตื่นเร็วกว่าเธอเสียอีก

“มันตื่นเองนะแม่ อ้อ เมฆหุงข้าวไว้ให้แล้วนะครับ แล้วก็หันผักสำหรับผัดแล้วเหมือนกัน” เมฆาพูดยิ้มๆ

ครอบครัวของเขามีด้วยกันสามคน คือพ่อ แม่ และเมฆา เขามีอายุสิบเก้าปี เรียนที่วิทยาลัยแห่งหนึ่ง กำลังจะขึ้น ปวส. สองฐานะทางบ้านของเมฆานั้นไม่ได้ร่ำรวยอะไร แต่เขาเป็นคนขยันและเป็นเด็กดี เขากู้เงินเรียน และแบ่งเบาภาระพ่อแม่โดยการทำงานพิเศษเป็นเด็กเข็นผักขนของในตลาดสดช่วงสายๆ ไปถึงบ่าย พอดกเย็นก็ไปทำงานที่ร้านหมูกระทะ เมฆาจะทำทั้งสองงานในช่วงปิด

เทอมเท่านั้น พอเปิดเทอมเขาก็จะทำแค่ว่าร้านหมูกระทะ ส่วนมานพ พ่อของเขาทำงานเป็นคนขับรถสองแถวในละแวกบ้าน

บ้านที่อาศัยอยู่ก็เป็นบ้านเช่าเดือนละสามพันบาท เป็นบ้านเก่า ๆ หลังเล็ก ๆ มีหนึ่งห้องนอน หนึ่งห้องน้ำ เมษาจะให้พ่อแม่นอนในห้อง ส่วนเขาก็เอาตุ้มก้านนอนในห้องนั่งเล่น บ้านของเขาอยู่ในย่านที่แออัด สภาพแวดล้อมไม่ดีเท่าไร แต่เมซาก็เป็นเด็กดี ไม่เคยทำให้พ่อแม่ต้องทุกข์ใจเลย ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ร่ำรวย แต่ครอบครัวของเขาก็อบอุ่น รักใคร่กันดี

“ไหน ดูซิ เตรียมอะไรบ้าง” มาลัยพูดขึ้นยิ้ม ๆ ก่อนจะเดินมาดูของที่ลูกชายเตรียมไว้บางส่วน เธอจะคิดเมนูอาหารของวันรุ่งขึ้นล่วงหน้า และออกไปหาซื้อวัตถุดิบในช่วงบ่ายหรือเย็น เพื่อเตรียมไว้ทำในช่วงเช้ามีดของวันใหม่ โดยมีเมษาคอยช่วยเสมอ ทั้งทำและขาย สองแม่ลูกช่วยกันทำกับข้าวและพูดคุยเล่นกันด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม พ่อของเมษาจะตื่นช่วงตีห้าเพราะต้องไปขับรถสองแถว และเมื่อทำกับข้าวที่ขายเสร็จ เมษากับแม่ก็จะเอาไปจัดเรียงบนรถเข็นแล้วเข็นไปขายที่หน้าปากซอย

“มาพอดีเลยน้ำมาลัย ผมกำลังหิวเลยเนี่ย” เสียงของพงษ์ คนขี่มอเตอร์ไซค์รับจ้างวินหน้าปากซอยพูดขึ้น ซึ่งพงษ์นั้นก็เพื่อนบ้านของเมษา และสนิทสนมกับครอบครัวของเขาอยู่แล้ว

“หิวแต่เช้าเลยหรอพี่พงษ์” เมษาส่งเสียงแซวออกไป

“กูออกมาตั้งแต่ตีสี่ ยังไม่ได้กินอะไรเลย หิวเว้ย” พงษ์เดินมาเขกหัวเมษาอย่างหยอก ๆ เพราะทั้งสองคนสนิทกันดี เมซาก็นับถือพงษ์เหมือนพี่ชายคนหนึ่ง

“เดี๋ยวนำตั้งร้านแป็บนะพงษ์” มาลัยพูดยิ้ม ๆ

เมษาช่วยแม่จัดของต่าง ๆ ตอนนี้มีลูกค้าประจำบางคนมารอ

ซื้อกับข้าวใส่ถุงอยู่บ้างแล้ว พอแม่ของเขาเริ่มขาย ลูกค้าก็สั่งซื้อ เมฆาก็ช่วยขายอย่างคล่องแคล่ว ร้านของแม่เขาไม่มีโต๊ะให้นั่งกิน จะให้ซื้อกลับไปกินที่บ้าน แต่ก็มีงานสำหรับคนแถวนั้นและมอเตอร์ไซด์วิน ที่มาตกราดข้าวไปนั่งกินที่วินมอเตอร์ไซด์ได้ ซึ่งพงษ์ก็สั่งไปนั่งกินแล้ว

“น้ำทิพย์ มาคนเดียวหรือครับ” เมฆาทักลูกค้าประจำซึ่งเป็นแม่ของเพื่อนเขาอย่างเป็นกันเอง

“ใช่ ไอ่ไพโรมันไม่ยอมตื่นมาช่วยน้ำบ้างเลย ปิดเทอมวัน ๆ ก็เอาแต่ออกไปเที่ยวเล่นนอกบ้าน” ทิพย์ได้ทีบ่นถึงลูกชายตัวเอง

“มันก็คงอยากพักอยากเที่ยวเล่นบ้างละมั้งครับ เพราะเดี๋ยวขึ้น ปวส. สอง ก็ต้องไปฝึกงานกันแล้ว” เมฆาพูดแทนเพื่อน ไพโรเป็นเพื่อนเรียน ปวส. ในวิทยาลัยเดียวกับเขา แต่เรียนคนละแผนก เพื่อนคนนี้ค่อนข้างเกเร แต่เมฆาก็ยังคงคบอยู่เพราะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่ประถม มาแยกกันก็ตอนเข้าเรียน ปวช. เพราะไพโรก็มีเพื่อนร่วมแผนก

“แล้วเราละ ไม่เหนื่อยบ้างหรือไง เรียนก็หนักพอ ๆ กับไอ่ไพโร ทั้งยังต้องมาช่วยแม่ แล้วก็ทำงานพิเศษ ถ้าไอ่ไพโรมันได้สักครึ่งหนึ่งของเรานะ น่าดีใจตายเลย” ทิพย์บ่นเรื่อย ๆ คนละแวงนั้นส่วนใหญ่จะเอ็นดูเมฆากันทั้งนั้น

“ผมแค่ออยากช่วยนะครับ” เมฆาตอบกลับ

“แล้วน้ำทิพย์จะเอาอะไรครับวันนี้” เขาถามเรื่องกับข้าวเพื่อไม่ให้ทิพย์บ่นเรื่องลูกชายให้คนอื่นได้ยินมากกว่านี้ เมฆาคิดว่า... ถ้าไพโรรู้ว่าแม่เอาลูกตัวเองมาบ่นให้คนอื่นฟัง ก็คงรู้สึกแย่น้อยแน่ ๆ

“เอาแกงเทโพ ผัดผัก แล้วก็ผัดพริกแกงปลาตุ๋นอย่างละถุงละกัน” ทิพย์ตอบกลับ

มาลัยยิ้มบาง ๆ แล้วตักกับข้าวใส่ถุงให้
“นี่ฉันแถมให้นะทิพย์” แม่ของเมษาหยิบถุงกุนเชียงทอดใส่
เข้าไปในถุงให้ทิพย์ด้วย

“จะบ้าเหอมาลัย ของซื้อของขาย ไม่ต้อง ๆ” ทิพย์บ่น

“ไม่เป็นไรหรอกหน้า ไพรชอบกินไม่ใช่เหอ ถือว่าฉันฝากให้
หลานละกัน” มาลัยพูดขึ้น

เมษายิ้มรับอย่างภูมิใจเมื่อแม่ตนเองจำได้ว่าใครชอบกินอะไร
ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่คนในครอบครัว

“เฮ้อ ก็ได้ ๆ ชอบใจนะ” ทิพย์พูดขึ้น ก่อนจะจ่ายเงินค่ากับข้าว
ให้แก่เมษา

“น้ำทิพย์จอดรถไว้ตรงไหนครับ” เมษาถาม

“โน่น หน้าเซเว่นโน่นเลย” ทิพย์บอกกลับ

“เดี๋ยวผมช่วยถือของไปส่งที่รถดีกว่าครับ ของเยอะเลย แม่
เมษาไปช่วยน้ำทิพย์ก่อนนะครับ” เมษาพูดกับทิพย์แล้วหันมาบอก
แม่ตัวเองอีกคน เขาจะเรียกแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นกับพ่อแม่ตัวเอง
เท่านั้น เพราะเคยชินมาตั้งแต่เด็ก

“ไม่เป็นไรเมษ เด็กคนนี้นี่นะ” ทิพย์พูดด้วยความเอ็นดู เมื่อ
เมษามาช่วยถือของที่เธอซื้อมามากมายและไปส่งที่รถ

พอเมษาเดินกลับมาอีกทีก็มีถุงสัมผัสมือมาด้วย

“ไปเอาสัมมาจากไหนล่ะนั่น” มาลัยถามลูกชาย

“น้ำทิพย์นะสิครับ ยัดให้เมษมา บอกว่าไม่เอาก็ไม่ยอมฟัง”
เมษาพูดอย่างอ่อนใจ

มาลัยมองลูกชายด้วยความภูมิใจ เธอรู้ว่าทิพย์ให้เพราะความ
เอ็นดู เพราะคนส่วนใหญ่แถว ๆ นี้ก็ชอบเอานั่นเอานี่มาให้เมษาชิม
อยู่เสมอ เพราะเขามีน้ำใจช่วยเหลือคนอื่น ๆ ตลอด

...

“เดี๋ยวจันทนา” เสียงทุ่มของอคิราห์ พี่ชายของจันทนาดังขึ้น หลังจากประชุมเสร็จ คนอื่น ๆ ก็ทยอยออกจากห้องประชุมไปแล้ว รวมทั้งเลขาฯ ของอคิราห์กับเลขาฯ ของจันทนาด้วย

จันทนามองหน้าพี่ชายตนเองนิ่ง ๆ ไม่ได้ขานรับแต่อย่างใด

“แกมั่นใจนะว่าโพเจกต์แกจะเวิร์ก” อคิราห์ถามถึงโพเจกต์ที่จันทนาเสนอ นั่นคือการดึงตัวนักร้องชื่อดังของทางจันทนามาร่วมทำเพลงกับบริษัทของเขา

“ผมว่าผมชี้แจงในการประชุมเรียบร้อยแล้วนะ คณะกรรมการก็เห็นดีด้วย พี่จะถามทำไมอีก ถ้าไม่ไว้ใจก็ยกเลิกไป” จันทนาพูดด้วยน้ำเสียงขุ่น ๆ

“ฉันก็แค่ต้องการความมั่นใจ เพราะมันลงทุนไม่น้อยเลยนะ” อคิราห์บอกกลับ

จันทนายกยิ้มมุมปาก “ทำธุรกิจมันก็มีความเสี่ยงทั้งนั้นแหละ ถ้ายังยึดติดกับแบบเดิม ๆ เมื่อไหร่จะไปได้ไกล แต่ถึงแม้ว่ามันจะขาดทุน พี่จะกลัวอะไร เงินมีเยอะแยะ พี่หาได้ง่าย ๆ อยู่แล้วนี่” ชายหนุ่มพูดเหน็บ เพราะพ่อมักจะชมพี่ชายของเขาอยู่เสมอว่าเป็นคนเก่ง ทำกำไรเข้าบริษัทได้มากมาย ทั้ง ๆ ที่เขาเองก็เป็นพินเพื่อองสำคัญอีกคน แต่พ่อแทบไม่พูดถึงเลย

“อ้อ ตามใจแกละกัน ถ้ามั่นใจว่าทำได้ แล้ววันนี้จะเข้าไปที่บ้านหรือเปล่า แม่ถามหา” อคิราห์เปลี่ยนเรื่องคุย เมื่อรู้ว่าน้องชายเริ่มหงุดหงิด

“ยังไม่แน่ใจ” จันทนาตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

“แกไม่เข้าบ้านมาเกือบสองสัปดาห์แล้วนะจันทนา” อคิราห์พูดเสียงดู

“แล้วไง ผมไม่เข้าไปที่บ้านใหญ่ มันทำให้พวกพี่อยู่กันไม่ได้หรือไง”

ธันวาได้กลับอย่างหงุดหงิด เพราะไม่ชอบเมื่อพี่ชายทำเหมือนเขาเป็นเด็กที่ต้องคอยบอกว่าจะทำอะไรหรือไปไหน

“แกเป็นบ้าอะไรของแกธันวา ทำไมชอบทำตัวเป็นเด็กไม่รู้จักรโต โกรธเคืองอะไรครอบครัวนักหนา” อติราห์ถามอย่างหัวเสีย

“ไม่น่าถามเลยนะ” ธันวาตอบพร้อมกับยกยิ้มมุมปากอย่างเยาะๆ

อติราห์มองหน้าน้องชายนิ่งๆ แล้วถอนหายใจแรงๆ อย่างสะกดกลั่นอารมณ์ เขาเองก็ไม่อยากทะเลาะกับน้องชายสักเท่าไร

“แล้วแต่แกละกัน” พี่ชายตัดบทแล้วเดินออกจากห้องประชุมทันที

ธันวาเสยผมแล้วสูดลมหายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะเดินออกไปเช่นเดีวยกั้น เขาเดินกลับไปห้องทำงานของตัวเองด้วยอารมณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก สักพักเลขานุการของเขาก็เข้ามา

“คุณธันวาครับ เด็กฝึกสี่คนมาอยู่ที่ห้องซ้อมแล้วครับ” เลขานุการวัยกลางคนพูดขึ้น

ธันวาพยักหน้ารับ วันนี้ชายหนุ่มจะเข้าไปดูการเรียนการสอนของเด็กฝึกหัดบอยแบนด์ที่เขาคัดเลือกเข้ามา เพื่อเป็นบอยแบนด์วงต่อไปของบริษัท ธันวาสงบสติอารมณ์อยู่สักพักก็ลุกออกจากห้องทำงานเพื่อไปดู เพราะต่อให้เขาไม่ชอบงานที่ทำอยู่มากแค่ไหน แต่ก็มีควมรับผิดชอบมากพอ เพื่อไม่ให้ใครมาสบประมาทเขาได้

...

“นี่ยังไงถึงชวนผมมาดื่มครับคุณธัน” รวีถาม ขณะนั่งดื่มเหล้ากับธันวาในบาร์หรูแห่งหนึ่งใจกลางกรุง

“ผมแค่หาเพื่อนดื่ม” ธันวาตอบกลับด้วยน้ำเสียงนิ่ง ๆ พร้อมกับมองแก้วเหล้าในมือ

“ไม่จริงมั้งครับ ระดับคุณค้นหาเพื่อนดื่มได้ไม่ยากอยู่แล้ว” รวีพูดแซว

“ใช่ เพื่อนดื่มหาไม่ยาก แต่เพื่อนที่ไวใจได้มันหาไม่ง่ายเลย” ธันวาตอบ

รวิยิ้มบาง ๆ รู้สึกขอบคุณที่ธันวาไวใจเขา

“ผมว่าคุณอันดับต้องเปิดใจบ้างนะครับ คนเราไม่ได้สวมหน้ากากเข้าหากันเสมอไป คนที่พร้อมจะรับฟังและจริงใจก็ยังมีอีกมากมายนะครับ” รวีแนะนำ เพราะรู้จักกับธันวาหลายปี และรู้ว่าอีกฝ่ายค่อนข้างปิดกั้นตัวเอง เนื่องจากต้องพบเจอกับผู้คนมากมายที่เข้ามาหาผลประโยชน์

“ผมมีแค่คุณกับไอ้เจษก็พอแล้ว” ธันวาตอบกลับ เจษก็คือเพื่อนสนิทของเขา

“ยังมีครอบครัวของคุณอีกนะครับ” รวีบอกออกไป แต่ธันวายกยิ้มมุมปากอย่างเยาะ ๆ รวีจึงได้แต่ถอนหายใจเบา ๆ เพราะรู้ถึงปัญหาของเจ้านายดีว่าไม่ลงรอยกับครอบครัวตัวเองนัก และเขาก็ไม่สามารถพูดอะไรได้มาก เพราะยังคงเกรงใจธันวาอยู่บ้าง เขาได้แต่หวังว่าเจ้านายจะเจอใครสักคนที่ทำให้ยอมเปิดใจให้แก่ครอบครัวบ้าง

“จริงสิครับ ผมมีเรื่องอยากจะขอคุณอันสักหน่อย” รวีพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง เมื่อนึกบางอย่างได้

“ว่า?” ธันวาถามสั้น ๆ

รวิมีสีหน้าเกรงใจอยู่ไม่น้อย “ผมอยากจะขอพาน้องชายมาช่วยงานหน่อยได้ไหมครับ คือ... ผมไม่ได้จะให้จ้างอะไรนะครับ พอดี

น้องชายผมตกงาน ระหว่างรอรองานจากบริษัทที่สมัครไว้เรียกตัว ผมก็เลยจะให้มาช่วยงาน จะได้ไม่ต้องอยู่ว่าง ๆ เฉย ๆ” รวีพูดขึ้น

ธันวาคมรู้ดีว่ารวีมิน้องชาย แต่ไม่ได้สนิทกับน้องชายของอีกฝ่ายมากนัก

“ได้สิ คุณจะได้ไม่เหนื่อยมากด้วย สอนงานน้องชายคุณไว้ เพื่อวันไหนคุณติดธุระ จะได้ให้น้องชายคุณมาแทน” ธันวาคอบ เพราะเขาไว้ใจรวี จึงยอมตามไปอีกฝ่ายขอ

“ขอบคุณครับ” รวีตอบกลับ

“เดี๋ยวดื่มอีกสักพักก็แยกย้ายละกัน พรุ่งนี้คุณมีงานเข้านี่” ธันวาคูพูดขึ้น เพราะรู้ตารางงานของรวีดี

“ครับ แล้วคุณธันวาคมนี้จะหาใครอยู่เป็นเพื่อนหรือเปล่า” รวีถาม

ธันวาคูส่ายหน้าอย่างหน่าย ๆ “วันนี้ผมเหนื่อยเกินกว่าจะออกกำลัง” เขาตอบแค่นั้น

รวียิ้มรับบาง ๆ ก่อนที่ทั้งสองคนจะพูดคุยกันอีกเล็กน้อย แล้วแยกย้ายกันกลับ

...

“ไอ้เมฆ ไอ้เมฆ แวะก่อนเว้ย” เสียงตะโกนเรียกของไพโร เพื่อนของเมฆาดังขึ้นในช่วงห้าทุ่ม หลังเมฆาเลิกจากงานที่ร้านหมูกระทะ และกำลังปั่นจักรยานเพื่อจะกลับบ้านตนเอง ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากร้านหมูกระทะมากนัก

เมฆาจอดจักรยานใกล้กลุ่มของไพโรซึ่งนั่งดื่มเหล้าอยู่หน้าบ้าน เพื่อนที่เรียนวิทยาลัยด้วยกัน เขาก็รู้จัก แต่ไม่สนิทกับกลุ่มเพื่อนร่วมแผนกของไพโรมากนัก

“เพิ่งเลิกงานเหอะวะ” ไพโรถาม

“อ้อ กำลังจะกลับบ้าน” เมฆาตอบ

“เดี๋ยวค่อยกลับก็ได้ นั่งดื่มกับพวกกูก่อน” ไพรชวน

“ไม่ละ กูอยากกลับไปพักผ่อน มึงเองก็ควรกลับบ้านได้แล้วนะ เดี่ยวน้ำทิพย์เป็นห่วง” เมฆาพูดขึ้นด้วยความหวังดี

“มึงอย่าพูดชื่อแม่กูสิวะ ได้ยินแล้วเซ็ง” ไพรบ่น แต่ไม่ทันจะได้พูดอะไรมากไปกว่านี้ เพื่อนของเขา ก็สะกิดพร้อมกับพยักพยัดให้มองเสาไฟหน้าปากซอย

เมฆาหันไปมองก็เห็นรถมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งจอดอยู่พร้อมชายวัยรุ่นอีกสองคน ไพรคว้ากระเป๋าคาดอกที่วางอยู่ เดินไปหาทันที เมฆามองอย่างสงสัย แล้วเขาก็เห็นไพรส่งบางอย่างให้แก่สองคนนั้น

“มองอะไร” เพื่อนของไพรคนหนึ่งพูดเสียงแข็ง

เมฆาหันกลับมา แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร จนไพรเดินกลับมาหา กลุ่มเพื่อนอีกครั้ง

“กูกลับก่อนนะ เดี่ยวแม่เป็นห่วง” เมฆาพูดกับไพร

ไพรโบกมือไล่อย่างแข็งๆ “เออๆ เด็กดีฉิบหายเลยมึงนะ”

เมฆาพยักหน้ารับ ก่อนจะปั่นจักรยานกลับบ้านตัวเอง

เมฆาใช้ชีวิตไปตามปกติของตัวเองเหมือนทุกวัน ตื่นเช้ามาช่วยแม่ทำกับข้าวขาย พอเก็บร้านก็ไปทำงานเช่นผักของในตลาดจนถึงบ่ายสองโมง ได้พักหนึ่งชั่วโมงก็ต้องเตรียมตัวไปทำงานร้านหมูกระทะต่อ ถึงแม้ว่าจะเหนื่อย แต่เมฆาก็ไม่เคยท้อ เพราะมีกำลังใจดีคือพ่อกับแม่

“เมฆา” เสียงของวุ่น เพื่อนที่ทำงานร้านหมูกระทะด้วยกันดังขึ้นมา ขณะที่เมฆากำลังล้างจานอยู่หลังร้าน

“ว่าไง” เมษาทักกลับ

“ช่วงนี้มึงเจอกับไอ้ไพร่บ้างไหมวะ” วุ้นถาม

“อ้อ เจอนะ เมื่อวันก่อนเจอตอนกลับบ้าน ทำไมเหรอ” เมษาถามกลับบ้าง

“กูแค่อยากเตือนมึงนะ ว่าอย่าไปยุ่งสิงกับไอ้ไพร่มันมากนัก คนเขาพูดกันทั่วว่ามันสงยา เดี่ยวมึงจะโดนทางเลขไปด้วย” วุ้นเตือนทำให้เมษาขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ไปเอาข่าวนี้มาจากไหน ไพร่มันไม่ทำอะไรแบบนั้นหรอก” เมษาพูดขึ้น ถึงแม้ว่าจะจำคืนที่เจอกับไพร่ได้ แต่เขาก็ไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะค้ำยาบ้าจริง ๆ

“คนในซอยบ้านมันก็พูดกันทั้งนั้นแหละ แต่ไม่มีใครไปพูดกับแม่มันตรง ๆ หรือ กลัวว่าเขาจะไม่เชื่อ แล้วจะโดนด่าหาว่าใส่ร้ายลูกเขา” วุ้นบอกอีก

“มึงเองก็อย่าไปพูดเรื่องมันมากนักเลย เพราะถ้าไม่จริงขึ้นมา ไพร่มันจะเคืองเปล่า ๆ” เมษาพูดเตือน เพราะไม่อยากให้วุ้นนินทาเพื่อน

“แต่มันจริงนะเว้ย กูเคยเห็นมันขึ้นรถยนต์ใครไม่รู้ โคตรหรูเหมือนเข้าไปคุยกัน สักพักมันก็ลงจากรถพร้อมกับกระเป๋าหนึ่งใบ” วุ้นยังคงบอกอีก

“ช่างเถอะ เรื่องของมัน” เมษาตัดบท เพราะคิดว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของแต่ละคนจริง ๆ เขาล้างจานจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็รับเงินรายวันจากเจ้าของร้านมา ที่เมษามาทำงานนี้เพราะได้ทิปค่อนข้างดี ตอนแรกมีเพื่อนชวนไปทำงานร้านเหล้าเหมือนกัน แต่ต้องเลิกดึกมาก เมษากลัวว่าจะตื่นมาช่วยแม่ทำกับข้าวไม่ทัน เขาเลยเลือกมาทำงานร้านหมูกระทะ ส่วนหนึ่งเพราะรู้จักกับเจ้าของร้านด้วย

“กลับบ้านดี ๆ นะไอ้เมฆ อย่าไปเถลไถลที่ไหนล่ะ” ใจ เจ้าของ
ร้านหมูกระทะพูดขึ้น

“คนอย่างไอ้เมฆเนี่ยนะพี่ใจ จะกล้าเถลไถล มันเด็กดีจะตาย”
วันพูดแซวเพื่อน

เมฆายิ้มขำ ก่อนจะลาวันและคนอื่น ๆ เพื่อขึ้นจักรยานกลับบ้านเหมือนทุกที และเขาก็เห็นไพรกับเพื่อนกลุ่มเดิม... นั่งอยู่ที่เดิม ตั้งวงดื่มเหล้าตามประสาวัยรุ่น

“ไอ้เมฆ แวะก่อน แวะ ๆ” ไพรรีบเรียกอีกครั้ง

เมฆายอมจอดจักรยานเหมือนทุกที

“มีง ๆ มานั่งดื่มกันหน่อย พอดีวันนี้วันเกิด”

ไพรรีบดึงมือเมฆาให้มานั่งร่วมวงด้วยกัน

“วันเกิดใคร” เมฆาถามกลับ เพราะเขาจำวันเกิดของไพรได้

“เกิดอยากจะกิน ฮ่า ๆ ภูเลี้ยงเอง พอดีกูได้เงินค่าทำงาน
พิเศษมา เลยอยากเลี้ยงฉลองสักหน่อย” ไพรพูดขึ้น

เมฆาทำหน้าง “มีงทำงานอะไรหะไรไพร” เด็กหนุ่มถามพลาง
คิดว่าเพื่อนคงทำงานกลางวันตอนที่เขาไม่เห็น

“เออน่า มีงอย่าเพิ่งรีบกลับ ดื่มกับพวกกูสักแก้วก่อน” ไพร
บอกอย่างอารมณ์ดี พร้อมกับรินเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ใส่แก้วให้
เมฆา

“แก้วเดียววะ เดี่ยวตอนเข้ากูต้องตื่นมาช่วยแม่ทำกับข้าวอีก”
เมฆาต่อรองกับเพื่อนตัวเอง เพราะไม่อยากปฏิเสธบ่อย ๆ เกรงว่า
ไพรจะเข้าใจว่าเขาไม่อยากเสวนาด้วย

“เออ ๆ” ไพรตอบรับ

เมฆายกแก้วขึ้นมาดื่มเล็กน้อย เขาดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์
เป็น ก็เพราะพ่อของเขาเคยสอนให้ดื่มพอเป็นพิธีเพื่อเข้าสังคม แต่

เมฆาสงสัยอยู่เหมือนกันว่าทำไมไพรงถึงมีเงินมาซื้อของใช้
แพงๆ แบบนี้ แต่พอคิดได้ว่าเพื่อนบอกว่าทำงาน ก็คงเป็นเงินจาก
การทำงานละมัง เมฆาเลยไม่คิดอะไรต่อ เขานั่งตีหมจนหมดแก้วแล้ว
ก็ขอตัวกลับบ้าน

“ให้กูไปส่งไหมวะ” เก่งถาม

เมฆาส่ายหน้า เขารู้สึกว่าเก่งไม่ค่อยน่าไว้วางใจเท่าไร

“กูกลับละ” เมฆาบอกกับไพรง ก่อนจะปั่นจักรยานกลับบ้าน
ตัวเอง

ตอนที่ 2

“กลับมาบ้านตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” แม่ของธันวาริบดีนมาหา ลูกชายตัวเอง เมื่อเห็นชายหนุ่มเดินลงมาจากชั้นบนของบ้านใหญ่ “เมื่อคืนครับ” ธันวาตอบด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง เขาเห็นพ่อนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น

“เข้าไปคุยกับพ่อหน่อยมั๊ย” แม่พยายามจะพูดให้ลูกชายเข้าไปคุยกับพ่อตัวเองบ้าง เพราะธันวากับพ่ไม่ค่อยลงรอยกันสักเท่าไร

“ไม่ละครับ” ธันวาตอบกลับเสียงเรียบ

“งั้นกินข้าวเข้าด้วยกันก่อนนะ เดี่ยวพี่เขาก็กองมาแล้ว” แม่พูดอีก

ในบ้านนี้คนที่ธันวาพอจะคุยด้วยได้ก็คือแม่ของเขา แต่บางทีชายหนุ่มก็หงุดหงิดแม่ตัวเองเหมือนกัน เพราะเอาแต่เชื่อฟังพ่อไม่ว่าพ่อบอกให้เดินไปทางไหน ทำอะไร แม่ก็ทำทุกอย่าง เพราะถือคติที่ว่าพ่อเป็นหัวหน้าครอบครัว เป็นช่างเท้าหน้า แต่สำหรับ

ธันวาคมแล้ว เขาคิดว่าครอบครัวต้องเดินทางไปพร้อม ๆ กัน คอยช่วยเหลือ
เกื้อกูล ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน ไม่มีใครมานำใครทั้งนั้น

“ถ้าผมขอผ่านล่ะครับ” ธันวาคมถามกลับ

“แม่ขออนะธัน” แม่เขาพูดเสียงอ่อย

ธันวาคมถอนหายใจเบา ๆ ก่อนจะพยักหน้ารับ ทำให้แม่ของเขา
ยิ้มได้

“ผมไปนั่งรอที่ห้องอาหารเลยละกัน” ชายหนุ่มพูด ก่อนจะ
เดินแยกไป

แม่ของเขาก็รีบไปบอกสามีตนเอง ว่าวันนี้ลูกชายคนเล็กจะ
อยู่กับข้าวเช้าด้วย ไม่นานนักทุกคนก็มารวมตัวกันในห้องอาหาร
แม่บ้านรีบตักข้าวให้ทุกคน บรรยากาศค่อนข้างกดดัน เพราะไม่มี
ใครคุยกับใครเลย พ่อของธันวานั่งอยู่หัวโต๊ะหันไปมองลูกชายคน
เล็กที่นั่งข้างภรรยาของเขา

“เห็นชั้นบอกว่าจะเสนอโปรเจกต์ว่าจะดึงศิลปินจีนมาร่วม
งานด้วย?” อนิรุจถามด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ครับ” ธันวาคมตอบเสียงเรียบนิ่งเช่นกัน

“พี่ชายของแกเขาวางใจให้แกทำโปรเจกต์นี้ ก็อย่าทำอะไรให้
ผิดพลาดล่ะ มันไม่ใช่เรื่องเล่น ๆ ชื่อเสียงของบริษัท แกต้องนึกถึง
มันเข้าไว้ด้วย” อนิรุจพูดต่อ

แม่ของธันวานหันไปมองหน้าลูกชายคนเล็ก ส่วนธันวารายตามอง
พี่ชายตนเอง แล้วหันไปมองอนิรุจด้วยสายตาเรียบนิ่ง

“ถ้าห้วงบริษัทขนาดนั้น จะริบวางมือทำไม่ล่ะครับ ทำไม่ไม่อยู่
จัดการดูแลเอง” ธันวาคมถาม ทำให้แม่รีบจับแขนเขาทันที

“หรือไม่ก็ให้ลูกชายสุดที่รักดูแลคนเดียวไปเลย จะได้ไม่ต้อง
มานั่งหวังว่าผมจะทำอะไรให้บริษัทเสียหายหรือเปล่า” ธันวาคมบอก

อีก

ตลอดเวลาที่เข้าไปทำงานในตำแหน่งรองประธานบริษัทนั้น เขาไม่เคยทำให้บริษัทเสียชื่อเสียงด้วยซ้ำ ไม่ว่าเขาจะริเริ่มโครงการไหน ทุกอย่างมันก็ออกมาดีทั้งหมด ถึงแม้ว่าจริง ๆ แล้วเขาไม่อยากจะทำก็ตาม แต่ก็ดูเหมือนว่าพ่อจะยังไม่เห็นค่าในสิ่งที่เขาทำ ไม่มีแม้แต่คำชมหรือให้กำลังใจ ทำให้ธันวาคมรู้สึกอึดอัดกับครอบครัวตัวเองมากขึ้นเรื่อย ๆ

“อย่าพูดแบบนี้กับพ่อนะไอ้ธัน”

อศิราห์ปรามน้องชายตัวเองเสียงเข้ม

“รีบเอาหน้าเลยนะพี่ชาย” ธันวาพูดเสียงเยาะ ๆ

“ธันวา!” อนิรุจตวาดด้วยความไม่พอใจ

“รักกันดีนะครับ ลูกรักปกป้องพ่อ พ่อปกป้องลูกรัก แต่ไม่ได้เลย” ธันวาพูดแตกตันทกลับไปอีก

อนิรุจหน้าแดงก่ำด้วยความไม่พอใจ “นับวันแกจะยิ่งก้าวร้าวกับพ่อกับพี่แกมากเกินไปแล้วนะ” เขาต่อว่าลูกชายคนเล็ก

“ผมก้าวร้าวตรงไหน ผมพูดด้วยน้ำเสียงปกติ มีแต่พ่อกับพี่ชั้นนั่นแหละที่ตะคอกใส่ผม ใครกันแน่ครับที่ก้าวร้าว” ธันวาพูดเสียงเยาะ ๆ แต่ดวงตาของเขาฉายแววน้อยใจและขุ่นเคือง

“ธัน พอเถอะ แม่ขอละ” แม่เขาพูดเสียงแผ่ว เพราะไม่อยากจะให้พ่อลูก พี่น้องต้องทะเลาะกัน

“ทำไมแม่ไม่ขอพอกับพี่ชั้นบ้าง ทำไมต้องมาขอให้ผมหยุดพูดแค่คนเดียว” ธันวาหันมาถามแม่ตนเอง

“แต่นี้พอกับพี่ชายของเราละ” แม่พูดเสียงสั่นเล็กน้อย

“แล้วไงครับ พอกับพี่ทำอะไรก็ได้ไม่ผิดงั้นหรือครับ ทำอะไรก็ดีไปหมดทุกอย่างงั้นหรือครับ” ธันวาถามน้ำเสียงจริงจัง

“ไอ้ฉัน!” อคิราห์เรียกน้องชายตัวเองเพื่อปรามไม่ให้พูดอะไรที่กระทบจิตใจแม่ แต่อีกฝ่ายยิ้มเยาะ

“ฉันก็เชิญกินข้าวกันเฉพาะครอบครัวสุขสันต์ไปเถอะครับ ผมคงไม่เหมาะที่จะร่วมโต๊ะด้วยเท่าไร” ธีรวาพูดขึ้น ก่อนจะลุกออกจากโต๊ะอาหารไป

“ฉัน ลุก... ฉัน” แม่เขารีบลุกตาม

“ไม่ต้องไปตามมันหรอกคุณ ปล่อยมัน” อนิรุจพูดชัดขึ้นมาก่อน

ภรรยาเขาชะงักกึก ใจหนึ่งก็อยากไปตามธีรวา แต่ก็ต้องทำตามที่สามีบอก เธอจึงกลับมานั่งบนเก้าอี้เหมือนเดิม ส่วนธีรวาก็เดินมาที่รถด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะมีแม่บ้านคนหนึ่งตามออกมา

“คุณธีรคะ” แม่บ้านเก่าแก่ของครอบครัวเดินตรงเข้ามาหาชายหนุ่ม

ธีรวาต้องสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ เพื่อสะกดอารมณ์ตัวเอง แล้วหันไปยิ้มบาง ๆ ให้แม่บ้านที่ชื่อว่านวล

“ครับป้านวล” เขาตอบรับน้ำเสียงอ่อนลง ป้านวลเป็นอีกคนที่ธีรวาให้ความไว้วางใจ เพราะเป็นคนเดียวที่อยู่ข้างเขาเสมอ ตั้งแต่เล็กจนโต คอยปลอบโยนยามที่แม่ของเขาไม่สามารถมาปลอบได้ และเป็นคนที่คอยให้กำลังใจธีรวาเสมอมา ทั้ง ๆ ที่ไม่ใช่เลือดเนื้อเชื้อไขกันแท้ ๆ

“อย่าน้อยใจคุณนายเลยนะคะ” ป้านวลพูดขึ้น

ธีรวาหัวเราะในลำคอ ก่อนตอบกลับ “ผมชินแล้วละครับ”

“ป้าเตรียมอาหารเอาไว้ กะจะให้คุณธีรเขาไปกินตอนกลางวัน ที่คอนโด ฉันก็เปลี่ยนไปกินเป็นอาหารเช้าแทนนะคะ” ป้านวลพูดพร้อมกับส่งถุงผ้าที่ใส่กล่องอาหารให้แก่ธีรวา

ชายหนุ่มรับมาถือไว้ “ขอบคุณครับป้า”

“อย่าลืมกินนะคะ กินข้าวให้ตรงเวลา จะได้ไม่ปวดท้อง” ป้า
นวลพูดด้วยความเป็นห่วงจริงๆ

ธันวาลัยรับเล็กน้อย ก่อนจะขอตั๋วขึ้นรถแล้วขับออกไป

...

“แม่เอ๊ย จะทำยังไงดีวะ” เสียงสภของไพรดั้งขึ้น หลังวาง
สายจากเพื่อนอีกคน

“อะไรวะ” เก่งถาม

“ไอ้พุดมันโทร. มา บอกว่าทางเสียด่วนตามหาเราสองคน
อยู่นะสิ” ไพรดั้งเสียงเครียด

“เฮี่ยละ เอาใจล่ะมึง หาที่หลบกันก่อนดีไหม” เก่งเสนอ แต่
ไม่ทันที่ทั้งสองคนจะขึ้นมอเตอร์ไซด์ รถยนต์คันหนึ่งก็แล่นเข้ามา
จอดขวาง พร้อมกับชายร่างใหญ่สามคนลงมาจากรถ

“จะรีบไปไหนไอ้ไพร่ ฎตามหาฝั่งตั้งนาน” ชายหนุ่มร่างใหญ่
มีหนวดเคราพูดขึ้น ทำให้ไพรดั้งกับเก่งหน้าถอดสี

“เอ่อ เฮียตามหาพวกผมทำไมเหอ” ไพรดั้งเนียนไม่รู้เรื่อง

“มึงยังกล้าถามอีกเหอว่าทำไม” เสียด่วนพูดเสียงเข้ม ก่อน
จะให้ลูกน้องลากไพรดั้งกับเก่งเข้าไปในซอยเปลี่ยวด้วยกัน

“เฮี่ยๆๆ มีอะไรค้อยๆ พุดค้อยๆ จากันก็ได้ ไม่เห็นต้อง
รุนแรงแบบนี้เลย” ไพรดั้งขึ้น ก่อนจะโดนเหยียดไปกระแทกกำแพง
พร้อมกับเก่ง

“มึงจะให้กูพุดจากับมึงยังงี้ ในเมื่อมึงไม่เอาเงินมาให้กู ครู
ไม่สอนหรือไงวะ ว่าเอาของคนอื่นเขาไปแล้ว ก็ต้องเอาเงินมาให้เขา
ตามกำหนดนะ” เสียด่วนพูดเสียงเข้ม

ไพรดั้งกับเก่งมองหน้ากันเครียดๆ

“เฮีย มันเกิดเหตุสุดวิสัยนิดหน่อย แต่ผมจะเอาเงินมาคืนเฮียแน่นอน” ไพรพูดด้วยน้ำเสียงห้วน ๆ

“มึงเอาเงินไปเล่นพนันใช้ใหม่ไอ้ไพร” เฮียหนดถาม ทำให้ไพรถึงกับพูดไม่ออก

“เฮีย ผมหาเงินมาให้เฮียได้จริง ๆ เฮียไม่ต้องห่วง ผมขอเวลาอีกหน่อยนะ” ไพรขอร้องอีก

“ไอ้เฮีย พวกผมจะรีบหามาคืนให้ พวกผมไม่หนีไปไหนแน่ ๆ” เก่งพูดยืนยันอีกคน

เฮียหนดส่งเสียงเยาะในลำคอเพราะไม่อยากจะเชื่อน้ำหน้า

“กูไม่ห่วงเรื่องที่ว่าพวกมึงจะหนีหรือ เพราะถ้าพวกมึงหนีจริง ๆ กูจะไปเที่ยวเล่นที่บ้านพวกมึง อาจจะไปทักทายพ่อแม่พวกมึงสักหน่อย” เฮียหนดพูดขู่ ซึ่งไพรกับเก่งรู้ว่า คำว่าเที่ยวเล่นหมายถึงอะไร

“ผมขอเวลาสัก... เดือนได้ไหมเฮีย” ไพรต่อรอง

“กูให้แค่สองวัน จริง ๆ ถ้าพวกมึงขายของหมดและเอาทุนมาให้กู มันก็จบเรื่องไปแล้ว ทำไรที่พวกมึงได้ก็เอาไปใช้สิ แต่พวกมึงเลือกเอาเงินไปลงกับการพนัน ไม่รู้ละ มะรินพวกมึงต้องเอาเงินมาให้กู ไม่งั้นกูไม่รับรองว่าพ่อแม่ของพวกมึงจะสุขสบายดีหรือเปล่า” เฮียหนดพูดเสียงเข้ม ก่อนจะพยักหน้าให้ลูกน้องตนเองแล้วพากันเดินกลับไปรถ

ไพรกับเก่งถอนหายใจอย่างโล่งอก เมื่อพวกเขาไม่ถูกกระหึบจมดิน แต่ก็ยังมีเรื่องต้องเครียดอยู่อีก คือเรื่องเงินที่ต้องเอามาคืนเฮียหนด

“เฮียเอ๊ย แล้วจะเอาเงินจากไหนวะ จะเอาของมาปล่อยเพื่อเอากำไรมาใช้หนี้ เฮียก็คงไม่ให้ของมาแล้วแน่ ๆ” ไพรบ่นด้วยความ

หงุดหงิด

“ไม่ใช่แค่ของเฮียหนวด มึงอย่าลืมว่าเราสองคนยังค้างค่าบอล อีกห้าหมื่นนะเว้ย ของเฮียร่วมแสน จะไปเอาเงินจากไหนวะ” เก่ง บ่นอีก

“เดี๋ยวค่อยคิดละกัน ไปหาอะไรกินก่อน ภูหิวฉิบหาย” ไพร ตัดบท ก่อนที่ทั้งสองคนจะพากันไปร้านอาหารตามสั่งใกล้ๆ บ้าน

...

“ไอ้เมฆ” ไพรส่งเสียงทักเมฆที่กำลังจะขี่จักรยานกลับบ้าน หลังจากมาทำงานในตลาดสดเรียบร้อยแล้ว

“อ้าว ไปไหนกันมาวะ” เมฆถาม

“ไปธุระมา ก็เลยมาหาข้าวกินแถวนี้ มึงยังทำงานเซ็นผักในตลาดอยู่อีกหรือวะ”

“มึงกินขนมตาลไหม ป้าพิญเขาให้กูมาเยอะเยอะเลย” เมฆ พักหน้ารับ ทั้งยังใจดีแบ่งขนมให้เพื่อนตัวเอง ของที่เขาได้มาเต็ม มือก็มาจากบรรดาแม่ค้าในตลาดทั้งนั้น เนื่องจากทุกคนต่างก็เอ็นดูในความขยันของเขา

“เป็นมึงนี่ดีจริงนะ มีแต่คนรัก” ไพรพูดอย่างไม่จริงจังนัก ในขณะที่เก่งเองก็นั่งมองเมฆอย่างใช้ความคิด

“เมฆ มึงมีแฟนรึยัง” เก่งถาม

เมฆชะงักไปนิด ก่อนจะส่ายหน้าแทนคำตอบ

“ตั้งแต่วู้จ๊กมันมา กูไม่เคยเห็นมันคบกับใครเลย เห็นมีป्ली่มๆ บ้าง แต่ก็ไม่คิดจะไปจีบใครเลยสักคน” ไพรพูดขึ้นมา เพราะวู้จ๊ก เมฆดี

“จริงหรือวะ อายุขนาดนี้แล้วเนี่ยนะ แปลว่ามึงยังซิงอยู่อะดิ” เก่งถามต่อ

เมษารู้สึกเกือเงินอยู่บ้างเมื่อได้ยินคำพูดของเก่ง
“ก็ยังไม่อยากคบใครนี่ อีกอย่าง วัน ๆ หนูทำแต่งงาน จะเอา
เวลาที่ไหนไปคบใครล่ะ” เมษาดตอบ
เก่งพยักหน้ารับช้า ๆ พร้อมกับมองเมษาอย่างสำรวจ
“กว่าหนูไปก่อนดีกว่า ไว้เจอกัน” เมษาดัดบท เพราะอยากกลับไป
ไปอาบน้ำที่บ้านเต็มที และไพรก็ได้รั้งไว้
“ไอ้ไพร หนูว่าหนูมีวิธีหาเงินแล้ววะ” เก่งพูดขึ้น
ไพรมองเก่งอย่างงง ๆ “ยังไงวะ”

วันต่อมา

ก็อก ๆ

“ไง” เสียงทักของเจษ เพื่อนรักของธันวาดังขึ้นในช่วงใกล้เที่ยง
หลังจากพวกเขานัดกันมากินข้าวที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง

“นี่คือคำทักทายของคนที่นัดกุมมา แต่ก็มาสายร่วมยี่สิบนาที
เนี่ยนะ” ธันวาทถามเสียงเรียบนิ่ง

เจษหัวเราะช้า ก่อนพูดต่อ “ก็รถมันติดนี่หว่า ว่าแต่มีงสิ่งอะไร
ไปหรือยัง”

“ยัง รอมีงมาก่อน เพื่อมีงซึ่งกู กูจะได้ไม่ต้องหอกกลับไปฝาก
หมาที่คองโค” ธันวาทบอก

“ปากคองมีงยังเหมือนเดิมตลอดเลยนะ น้อง ๆ สั่งอาหาร
หน่อยครับ” เจษพูดขึ้นอย่างช้า ๆ เพราะรู้นิสัยใจคอกันดีอยู่แล้ว

“มีธุระอะไร ถึงได้นัดกุมมากินข้าว” ธันวาทถาม

เจษเลิกคิ้วก่อนจะยิ้ม “กูก็อยากเจอเพื่อนบ้างสิวะ ไม่ได้หรือ
ไง ใจคองมีงจะให้กุมมาเจอมึงเฉพาะตอนมีเรื่องมีธุระเหวอะ” ชาย
หนุ่มถามกลับ เขาไม่นึกเคืองเลยที่ธันวาพูดแบบนั้น เพราะรู้ว่า

ส่วนใหญ่คนที่ธันวาคมเจอนั้น มักจะมาเจอกันเพราะมีจุดประสงค์
ในแง่ของผลประโยชน์

“โทษที” ธันวาคมตอบกลับ

“ไม่เป็นไร หนูแค่อยากมาพูดคุยกับมิ่งบ้างเท่านั้นเอง ตอนแรก
ก็อยากนัดมิ่งดื่มตอนเย็นอยู่หรอกนะ แต่ก็ต้องไปต่างจังหวัดเย็นนี้
พอดี ก็เลยคิดว่ามาหามิ่งก่อนดีกว่า” เจษบอกเพื่อน

“แล้วนี่เป็นไงบ้างวะ งานที่บริษัท” เจษชวนคุยไปเรื่อย ๆ

ธันวาคมถอนหายใจเบา ๆ “ก็เหมือนเดิม น่าเบื่อเหมือนเดิม”
ชายหนุ่มตอบ ถึงแม้ว่าเขาจะทำงานทุกอย่างได้ดี แต่เขาก็รู้สึกเบื่อ
หน่าย ไม่ค่อยอินกับการทำงานเท่าไรนัก เหมือนทำไปตามหน้าที่
เสียมากกว่า

“เอาน่า เดี่ยวมิ่งก็เจอแรงบันดาลใจที่ทำให้มิ่งชอบในงานที่ทำ
อยู่” เจษพูดให้กำลังใจ

ธันวายกยิ้มมุมปากอย่างเยาะ ๆ “หึ ๆ ขาดินี่ภูจะเจอหรือเปล่า
ยังไม่รู้เลย” เขาตอบกลับ

“แล้วเด็กมิ่งสองคนนั้นยังอยู่ดีใช่ไหม” เจษแซวถึงคุณอน
ประจำทั้งสองคนของธันวา

“ยังอยู่” ธันวาคมตอบกลับอย่างไม่ใส่ใจนัก

“เจษ มิ่งพอจะหาคนทำความสะอาดคอนโดที่ไว้ใจได้ให้ภู
สักคนได้ไหมวะ” ธันวาคมพูดเมื่อนึกขึ้นได้

“ทำไมวะ ป้าเยาว์ล่ะ” เจษพูดถึงแม่บ้านที่ธันวาจ้างมา
ทำความสะอาดคอนโดบ่อย ๆ

“เขามาขอลาออก บอกว่าจะกลับไปเลี้ยงหลานที่ต่างจังหวัด”
ธันวาทักออกไปด้วยน้ำเสียงแข็ง ๆ

“อ้าว เหรอวะ เดี่ยวภูดูให้ แต่ยังไม่รับปากนะเว้ย” เจษบอก

ตรง ๆ

ธันวาพยักหน้ารับ พอดีกับเสียงมือถือเครื่องสำอางของเขา
ตั้งขึ้น เขาจึงหยิบขึ้นมาดู ก่อนจะกดรับสาย

“ว่าไงครับแก้ม” ธันวารับสายหนึ่งในคู่นอนของเขา ซึ่งเขาเอง
ก็รู้จักชื่อ พอได้ยินก็ยิ้มล้อเพื่อน

“ได้ดี... คินนี่ผมไปหา... แล้วเจอกัน” ชายหนุ่มพูดกับอีกฝ่าย
สักพักก็วางสายไป

“ไปออกกำลังกายอีกแล้วละสิ” เจษแซวเพื่อนตัวเอง

“เขาเสนอ ภูเก็ตแคสโน” ธันวาตอบกลับสั้น ๆ ก่อนจะนั่งคุย
และกินอาหารกับเจษไปเรื่อย ๆ

...

“กินอะไรมาหรือยังเมษ” มาลัยถามในช่วงห้าทุ่มกว่า ๆ ทำให้
เมษาที่กำลังปิดประตูบ้านชะงักไป

“ยังไม่นอนอีกหรือแม่ ดึกแล้วนะ เดี่ยวต้องตื่นเข้าอีก” เมษา
พูดขึ้นด้วยความเป็นห่วง

“ลูกมาเข้าห้องน้ำนะ ได้ยินเสียงประตูเปิดพอดี แล้วกินอะไร
มาหรือยัง” มาลัยถามอีกครั้ง

“เรียบริ่อยแล้วครับ แม่นอนเถอะ เดี่ยวเมษาบน้ำเสร็จก็จะ
นอนแล้ว” เมษาบอกพร้อมรอยยิ้ม ถึงแม้ว่าเขาจะทำงานกลับมา
เหนื่อยแค่ไหน พอได้ยินและเห็นแววตาแม่ที่แสดงถึงความเป็นห่วง
เป็นใย ก็ทำให้เขาหายเหนื่อยได้ในทันที

“อือ ริบนอนนะ” มาลัยพูดยิ้ม ๆ ก่อนจะเดินกลับเข้าไปใน
ห้องนอน

เมษาไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เพื่อเตรียมเข้านอนบ้าง แต่พอ
ล้มตัวลงนอนได้ไม่ถึงสองนาที เสียงมือถือของเขาก็ตั้งขึ้นมา เมษา

รีบคว้าสาย เพราะกลัวว่าเสียงจะดังรบกวนพ่อแม่ที่นอนอยู่

“ฮัลโหล” เมษาพูดเสียงไม่ดังมากนัก

“ไอ้เมษ กูเองนะ ไพร” เสียงของไพรดังขึ้น

เมษาคูเบอร์ก็เห็นว่าเป็นเบอร์ของไพรจริง ๆ เนื่องจากตอนแรกเขารีบรับสาย เลยไม่ทันได้เห็นว่าเป็นใครโทร. มา “อือ ว่าไง”

“มึงกลับบ้านยังวะ” ไพรถาม

“กลับมาแล้ว เพิ่งอาบน้ำเสร็จ กำลังจะนอน มีอะไรหรือเปล่า”

เมษากล่าวบ้าง

“มึง มึงไปเป็นเพื่อนกูหน่อยสิ พอดีกูต้องไปเอาของจากเพื่อนกู กูไม่อยากจะไปคนเดียว” ไพรตอบกลับมา

“ตอนนี้เนี่ยนะ” เมษากล่าวอย่างแปลกใจ

“ใช่ มันเป็นเรื่องที่กูต้องใช้ทำงานพุงนี่นะ กูบอกแม่กูแล้ว แม่กูบอกว่าถ้าพามึงไปเป็นเพื่อน เขาไม่ว่าอะไร อีกอย่าง... ไอ้แก่งเพื่อนกูมันก็ไม่อยู่ ไม่มีใครไปกับกูได้เลย” ไพรบอกอีก

“แต่... มันดีแล้ว” เมษาพูดขึ้น

“กูรู้ ไปแป็บเดียวเองมึง เดี่ยวกูรีบขี่รถมาส่งมึงเลย” ไพรคะยั้นคะยอต่อ

“แล้วตอนนี้มึงอยู่ที่ไหน” เมษากล่าวกลับ

“อยู่หน้าปากซอยบ้านมึงนี่แหละ เดี่ยวกูขี่เข้าไปรับที่หน้าบ้านมึงนะ” ไพรพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต้น

“ไม่ต้องหรอก หมามันจะเห่าเอา กูไม่อยากจะให้พ่อแม่กูตื่น เดี่ยวกูเดินไปหาเองละกัน แค่นี้” เมษาทบก่อนจะวางสาย แล้วก็ลุกขึ้นเปลี่ยนกางเกงนอนเป็นกางเกงยีนขาวแล้วหยิบเสื้อคลุมมีฮูดมาสวม ค่อย ๆ เปิดประตูออกจากบ้านไปเงียบ ๆ แล้วก็เดินไปหน้าปากซอย พบว่าไพรจอดรถรออยู่หน้าร้านสะดวกซื้อ

ไพรยิ้มเมื่อเห็นหน้าเมษา “ขึ้นรถเลยมึง ป่านนี้เขารอแยะละ”
“ใครรอ” เมษาถามอย่างแปลกใจ
“เอ่อ เพื่อนกูเงิ ขึ้นรถเหอะ” ไพรบอกอีก
เมษาไม่คิดอะไร เขาขึ้นซ้อนท้ายรถมอเตอร์ไซด์ของไพรไป
อย่างง่ายดาย ไพรขี่รถไปยังจุดหมายปลายทาง ซึ่งเป็นหน้าโรงแรม
หรูแห่งหนึ่ง
“หือ มาทำอะไรที่นี่วะ” เมษาถามอย่างอึ้ง ๆ
“เพื่อนกูรออยู่ที่นี่” ไพรตอบกลับมา
“เพื่อนมึงมาทำอะไรที่นี่อะ แล้วเราแต่งตัวแบบนี้เขาจะให้เข้า
ไหม” เมษาถาม
“เข้าได้น่า ตามกูมาเหอะ”
“กูรอที่รถได้ไหมวะ มึงไปเอาของจากเพื่อนมึงคนเดียวได้
ไหม” เมษาถาม เพราะเขารู้สึกเกือเงินถ้าจะเข้าไปในสถานที่หรู ๆ
แบบนี้ สถานที่ที่เขาไม่คิดว่าตัวเองจะได้เหยียบย่างเข้าไป
“เฮ้ย ไปด้วยกัน กูเองก็เงินเหมือนกันถ้าเข้าไปคนเดียว เข้าไป
เป็นเพื่อนกูหน่อย” ไพรพูดอีก
เมษาลังเลเล็กน้อย สุดท้ายก็พยักหน้ารับ
“กูโทร. หามันแบ็บว่าอยู่ห้องไหน” ไพรพูดแล้วหยิบมือถือ
ขึ้นมาโทร. หาเพื่อนตัวเอง
“กูมาถึงแล้ว อยู่ห้องไหนวะ... เออ... ได้ ๆ กำลังจะขึ้นไป”
ไพรพูดพร้อมกับมองหน้าเมษาไปด้วย
เมษาไม่ได้คิดอะไร เมื่อไพรพูดเสร็จก็วางสายไป ก่อนจะชวน
เมษาเดินเข้าไปด้านในและตรงไปยังลิฟต์ เมษามองรอบ ๆ อย่าง
สนใจ ในเมื่อได้เข้ามาแล้ว เขาก็ถือโอกาสสำรวจโลกอีกแบบที่ตน
คงไม่มีสิทธิ์ได้เข้ามาอีก ไพรพาเมษาขึ้นลิฟต์ไปบนชั้นที่เพื่อนรออยู่

เมษาก็เดินตามไปเรื่อย ๆ จนไปหยุดที่หน้าห้องห้องหนึ่ง ไพรเคาะประตู สักพักแก๊งก็เป็นคนเปิดประตูออกมา เมษาเลิกคิ้วอย่างงง ๆ

“เข้ามาสิ” แก๊งพูดพร้อมกับมองหน้าเมษาไปด้วย

ไพรพยักหน้าให้เมษาเดินตามเข้าไป พอเมษาเดินเข้าไปในห้อง ก็พบว่า มีชายวัยกลางคนสองคนยืนอยู่ แล้วก็มีชายอายุน่าจะประมาณห้าสิบกว่า ๆ นั่งอยู่บนโซฟาโดยสวมชุดคลุมอาบน้ำ ยิ่งทำให้เขางงเข้าไปใหญ่

“คนนี้เหรอ” ชายหนุ่มที่ยืนอยู่คนหนึ่งพูดขึ้น แล้วไพรกับแก๊งก็พยักหน้ารับ

“ใช้ครับพี่นนท์” แก๊งเป็นคนตอบ

ชายหนุ่มที่ชื่อนนท์เดินวนรอบตัวเมษาอย่างสำรวจ เมษาก็ได้แต่มองอย่างสงสัยว่าอีกฝ่ายมาเดินสำรวจเขาทำไม

“เสียวินัยว่าไงครับ” นนท์หันไปถามคนที่นั่งอยู่บนโซฟา ซึ่งกำลังมองเมษาด้วยแวตาวรรวระยับ เหมือนกับเจอของเล่นที่ถูกลใจ

“ถูกใจฉันมาก ยังซิงด้วยไซ้ไหม” เสียวินัยถาม

“ครับ” ไพรรีบตอบ

เสียวินัยหันไปหาชายหนุ่มชุดดำที่ยืนอยู่อีกคนแล้วพยักหน้า ชายชุดดำจึงเดินไปหยิบซองสีน้ำตาลมาส่งให้นนท์ และนนท์ก็รับมา

“ขอบคุณครับเสีย จั๊นเชิญเสียตามสบายเลยนะครับ พวกมึงไปกัน ให้เสียเขาสนุกกับของเล่นของเขาเหอะ” นนท์หันไปพูดกับไพรและแก๊ง

“นี่มันอะไรกันวะไพร” เมษาถามด้วยความไม่เข้าใจ

“มึงอยู่ที่นี่ก่อนนะไอ้เมษ ภูขอออกไปคุยกับสองคนนี้ข้างนอกแป๊บหนึ่ง” ไพรพูดขึ้น

“กูไปด้วยสิ” เมษาไม่อยากจะอยู่ในห้องนี้ เพราะรู้สึกไม่ดีกับ
สายตาของเสี่ยววินัยเท่าไรนัก

“ไม่ต้อง อยู่ที่นี่แหละ” ไพรพูดเสียงแข็ง ทำให้เมษาชะงักไป
ตอนนั้นนันทกับเก่งไปรอตรงประตูแล้ว ไพรจึงรีบเดินไปสมทบ แล้ว
หันไปหาเมษาอีกครั้ง

“โทษทีนะมึง” ไพรบอกแล้วจัดการปิดประตูทันที

เมษาได้แต่ยืนงง

“หึๆ ดูท่าจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยสินะ” เสี่ยววินัยลุกขึ้นมา

เมษาสะดุ้งแล้วขยับถอย แต่จะเดินไปที่ประตูก็ไม่ได้ เพราะ
ชายชุดดำมายืนดักไว้ก่อนแล้ว

“อะไรเหวอครับ” เมษาถามกลับ

“เพื่อนนายพานายมาขายให้ฉัน ไม่รู้เลยหรือไง โถๆ ช่าง
น่าสงสาร น่าเอ็นดูเสียจริง” เสี่ยววินัยพูดด้วยน้ำเสียงออกทีนเล็กน้อย
เขามีรสนิยมชอบเด็กหนุ่มซิ่งๆ และชอบใช้ความรุนแรง จึงไม่
สนใจหรอกว่าเมษาจะถูกหลอกมาขายเพื่อให้นอนกับเขาหรือไม่

“ขาย... ขายอะไรครับ” เมษาถามต่อ ตอนนั้นใจเขาเต้นระรัว
ด้วยความหวาดหวั่น

“ก็พานายมาขายตัวให้ฉันไง ฉันเสียเงินไปก้อนใหญ่เลยนะ
รู้ไหม แต่ก็น่าจะคุ้มอยู่” เสี่ยววินัยพูดพร้อมกับเสียวริมฝีปาก

เมษาตาเบิกโพลงเมื่อได้ยิน

“ไม่จริง เพื่อนผมไม่ทำแบบนี้หรอก” เขาเถียงออกไป

“ทำหรือไม่ทำ พวกนั้นก็ได้เงินไปแล้ว เอาน่า มาสนุกกับฉัน
เถอะ ถ้านายทำตัวน่ารัก เผลอๆ ฉันจะเลี้ยงดูนายเอง” เสี่ยววินัยพูด
พร้อมกับเดินเข้าหาเมษา แล้วกระซอกแซกอีกฝ่ายให้ไปยังห้องนอน
ที่แยกส่วนต่างหาก

“ไม่นะครับ ปล่อยผม!” เมฆาพยายามดิ้น
เสี้ยวินัยยิ่งชอบ เขาจุดกระชากลากถูเมฆาอย่างแรง
“ช่วยด้วยครับ! ช่วยด้วย!” เมฆาพยายามร้องให้คนช่วย ตอน
นี้เขารู้สึกเสียใจ ผิดหวัง กลัว ประปนกันไป

เสี้ยวินัยพยายามจะกอดรัดเมฆาให้ได้ เด็กหนุ่มก็อาศัยการ
เอาตัวรอดแบบเบสิกคือการยกเท้าถีบไปที่กล่องดวงใจของอีกฝ่าย
ถึงแม้ว่าเสี้ยวินัยจะหลบ แต่ก็ยังโดนอยู่ดี ทำให้เขาทรุดลงไปนั่งกับ
พื้น

“โธ้ย!” เสี้ยวินัยร้องลั่น ทำให้ชายชุดดำรีบวิ่งเข้ามาดู เมฆา
จึงอาศัยจังหวะนี้รีบวิ่งกระหืดกระหอบไปที่ประตู

“ตามเด็กนั่นไป อย่าปล่อยให้มันหนีไปได้”

เสี้ยวินัยบอกลูกน้องตัวเองที่มาช่วยประคอง ลูกน้องของเขา
เลยรีบวิ่งตามเมฆาออกไปอย่างรวดเร็ว

ตอนที่ 3

“จะกลับแล้วหรือคะ ยังไม่ตึกเท่าไรเลย” หญิงสาวที่เป็นคู่นอนอีกคนของธันวาถาม หลังจากเขาพาเธอมาทำกิจกรรมบนเตียงตั้งแต่ช่วงหัวค่ำจนล่วงเลยมาถึงเกือบ ๆ ตีหนึ่ง

ธันวามีคู่นอนประจำอยู่สองคน คือปอนด์... ชายหนุ่มวัยยี่สิบปี และหญิงสาววัยเดียวกับเขาคนหนึ่งที่ชื่อว่าแก้ม ธันวาเจอปอนด์ในผับแห่งหนึ่ง ส่วนแกมนั้นเขาเจอกับเธอในงานเลี้ยง ธันวาได้พูดคุยตกลงกับคู่นอนทั้งสองคนแล้วว่าจะทำแค่สนุกกันเท่านั้น ไม่มีการผูกมัดใด ๆ ทั้งสิ้น ซึ่งทั้งสองคนก็ยินยอมอย่างเต็มที่

“พรุ่งนี้ผมมีคุยงาน” ธันวาตอบกลับเสียงนิ่ง ก่อนจะก้มลงจูบหน้าผากหญิงสาวเป็นการลาเหมือนทุกที

“งั้นแก้มนอนต่ออีกหน่อยละกันคะ แล้วเจอกันใหม่ นะคะ”
หญิงสาวพูดเสียงหวาน

ธันวาพยักหน้ารับ ก่อนจะหยิบซองของตัวเองแล้วเดินออกจากห้องพักไป

พลัก!

แรงปะทะที่เกิดขึ้นทำให้ธันวาเซเล็กน้อย ก่อนที่คนวิ่งมาชน จะรีบมาหลบด้านหลังเขาอย่างรวดเร็ว

“พีครับ... ช่วยผมด้วย ได้โปรด ช่วยผมด้วยนะครับ”

เสียงสั้น ๆ ปนความหวาดกลัวดังขึ้นมา ทำให้ธันวาขมวดคิ้ว เข้าหากัน ครั้นจะหันไปมองคนด้านหลัง อีกฝ่ายก็เกาะเสื้อเขาเอาไว้ แน่น และไม่ทันจะได้ถามอะไร ก็เห็นชายชุดดำคนหนึ่งวิ่งตามมา เสียก่อน

“ขอโทษที่ครับ ผมขอตัวเด็กคนนั้นด้วย” ชายชุดดำพุดขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นหรือครับ” ธันวาถาม

“พอดีนายของพวกเรามีธุระกับเด็กคนนั้น” ชายชุดดำตอบ

ธันวาไม่เอายกยุ่งอะไรมากมายนัก เขาหันไปหาเด็กหนุ่มทางด้านหลังเพื่อสอบถาม แล้วก็ต้องชะงักไป เมื่อเห็นแววตาที่เต็มไปด้วยความหวาดหวั่นและหยาดน้ำใส ๆ ที่คลอดวงตาทั้งสองข้างของอีกฝ่าย เด็กหนุ่มไม่ได้น่ารักบอบบางเหมือนกับหุ่นของเขา แต่กลับมีบางอย่างดึงดูดธันวาได้อย่างน่าประหลาดใจ

“ได้ตัวหรือยัง” เสียงของใครอีกคนดังขึ้น

ธันวาหันไปมอง เด็กหนุ่มด้านหลังก็รีบเกาะหลังของเขาไว้ ด้วยร่างกายอันสั่นเทา

“คุณวินัย?” ชายหนุ่มพุดขึ้นอย่างแปลกใจ เมื่อเห็นอีกฝ่ายเดินกระเผลกกระเผลงมา ซึ่งเสียวินัยก็ชะงักไปเหมือนกัน

“อ่า... คุณธันวา มาทำอะไรที่นั่นหรือ” เสียวินัยถาม

ธันวารู้ได้ในทันทีว่าคำว่าธุระที่ลูกน้องของเสียวินัยพุดถึงนั้น คือเรื่องอะไร เขากับอีกฝ่ายรู้จักกันแบบผิวเผินตอนออกงานต่าง ๆ และธันวาก็พอจะรู้ว่าวะแคะวะคายมาบ้างว่าเสียวินัยมีรสนิยม

ชอบซื้อบริการเด็กหนุ่ม

เสี่ยวินัยหน้าเจื่อน เมื่อเห็นว่ามีคนมาเจอเขาในสถานการณ์
ที่ล่อแหลมแบบนี้

“ผมมาทำธุระที่นี่ครับ” ธันวาตอบ

“นั่นเชิญคุณไปทำธุระต่อได้เลย ผมขอตัวเด็กคนนั้นคืนด้วย”

เสี่ยวินัยบอกด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

เด็กหนุ่มขมข้มเสื้อของธันวาแน่นขึ้น พร้อมกับส่งเสียงพึมพำ
สั้น ๆ ออกมา “ไม่ไปฯ”

“น้องคนนี้เป็นอะไรกับคุณวินัยเหอครับ” ธันวาแก้งถาม

เสี่ยวินัยออกอาการฮึดฮัดเล็กน้อย จริง ๆ เขาจะให้ลูกน้อง
มากระซอกเมษาไปเลยก็ได้ แต่ก็ไม่อยากมีปัญหากับธันวา ผู้มี
อิทธิพลในวงการบันเทิง

“เขาเป็นหลานชายของผม” เสี่ยวินัยตอบกลับ

ธันวายกยิ้มมุมปากนิด ๆ เพราะเสี่ยวินัยสวมชุดคลุมอาบน้ำ
ทั้งยังอยู่ในโรงแรมด้วย มันทำให้คิดเป็นอื่นไปไม่ได้จริง ๆ

“นี่ ตอบฉันมา นายเป็นหลานคุณวินัยยังนั่นเหอ” ธันวาหันไป
ถามเมษา แต่เด็กหนุ่มส่ายหน้า

“แล้วนายเป็นอะไรกับเขา บอกมาตามตรง ไม่งั้นฉันก็ช่วย
นายไม่ได้” ธันวาพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง เขาอยากรู้ว่าเด็กหนุ่มจะ
ตอบยังไง

“ผม... ถูกเพื่อนหลอกมาขายครับ พี่ช่วยผมด้วยนะครับ” เมษา
พูดเสียงสั้นเครือ ทำให้ธันวาอึ้งกับสิ่งที่ได้ยิน ตอนแรกเขาก็ไม่อยากจะ
เชื่อ แต่ร่างกายกับมือสั่นเทาที่จับเขาอยู่บ่งบอกว่าเด็กหนุ่ม
หวาดกลัวจริง ๆ

“ได้ไง ฉันจ่ายเงินค่าตัวนายไปแล้วนะ!” เสี่ยวินัยได้ยินแบบ

นั่นก็พูดอย่างลืมหืม

ธันวาคมหันไปหาเสี่ยวินัยอีกครั้ง “คุณซื้อเด็กคนนี้มาเท่าไรครับ” เขาถามด้วยท่าทีปกติ ไม่ได้แสดงออกถึงความตกใจ เมื่อเห็นว่าเสี่ยวินัยมาซื้อบริการเด็กหนุ่ม

“คุณธันวาคม ผมไม่อยากมีปัญหาอะไรกับคุณหรอกนะ เรื่องนี้มันเป็นเรื่องส่วนตัวของผม” เสี่ยวินัยพูด

“ผมรู้ครับ ว่าเป็นเรื่องส่วนตัวของคุณ ผมเองไม่ก้าวก่ายหรอกครับ ที่คุณซื้อผู้ชายหนุ่ม ๆ มาสนองตัณหาโดยที่เขาไม่เต็มใจ” ธันวาคมพูดโดยแอบเหน็บนิด ๆ

“แต่ถ้าผมจะบอกว่า ผมขอซื้อตัวเขาต่อจากคุณ คุณจะว่ายังไงครับ” ธันวาคมยื่นข้อเสนอออกไป

เมษาได้ยิ้มนึกเบิกตาโพล่งด้วยความตกใจ พลังคิดว่าตนเองหนีเสือปะจระเข้หรือไม่ ถึงแม้ว่าคนร่างสูงตรงหน้าจะดูหล่อและน่าไว้วางใจกว่าเสี่ยวินัยก็ตามที แต่เมษาก็รู้ว่าตัวตนจริง ๆ ของคนคนนี้เป็นยังไง

“คุณเนี่ยนะ จะซื้อตัวเด็กคนนี้ คุณจะเอาไปทำอะไร” เสี่ยวินัยถาม

“มันก็เป็นเรื่องส่วนตัวของผมเหมือนกันครับ ว่าไงครับ ผมขอซื้อต่อได้หรือเปล่า” ธันวาคมถามย้ำอีก

“ไม่ได้ ผมเสียเวลา เสียเงินมามากพอแล้ว ผมจะพาเด็กคนนี้กลับไปกับผม” เสี่ยวินัยปฏิเสธ

ธันวาคมหันไปหาเมษาอีกครั้งแล้วพูดเสียงเบา “อยากไปกับฉันหรือไปกับเขา”

เมษากัดปากตัวเองอย่างลั้งเล เพราะเขาเองก็กลัวคนทั้งสองเหมือนกัน แต่อะไรบางอย่างในตัวธันวาคมทำให้เมษารู้สึกว่าปลอดภัย

กว่าการไปกับเสี่ยวินัยแน่ ๆ

“ไปกับพี่ครับ” เมฆาตอบ

ธันวาพยักยิ้มมุมปากอย่างพอใจ แล้วหันกลับไปหาเสี่ยวินัยอีกครั้ง

“คุณวินัย ผมว่าระดับคุณคงหาคนใหม่ได้ไม่ยากหรอกมั้งครับ” ชายหนุ่มพูดกล่อมคนสูงวัยกว่า

“คุณซื้อตัวเด็กคนนั้นมาเท่าไร ผมให้มากกว่าที่คุณจ่ายไป บางทีเงินที่ผมให้ไป คุณอาจจะซื้อได้อีกหลายคนนะครับ” ธันวายื่นข้อเสนออีก

เสี่ยวินัยมีท่าทีลังเล เพราะเสี่ยตายเด็กหนุ่มที่ยังซิงอย่างเมฆาอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน

“ผมต่อรองดี ๆ อยู่ครับ อย่าให้ถึงกับต้องใช้ไม้แข็งเลย”

ธันวาพูดขู่ เมื่ออีกฝ่ายยังคงลังเล

“คุณจะทำอะไร” เสี่ยวินัยถามกลับ

“อ้อ... คุณนายวรรณาสบายดีไหมครับ เมื่อสัปดาห์ก่อนเจอเธอที่งานเลี้ยงเปิดตัวบริษัทของคุณอำพล ลูกสาวคุณก็มาด้วยนะครับ น่ารักดี ดูท่าเขาจะรักคุณมาก เล่าเรื่องคุณให้ผมฟังเยอะเลย” ธันวาพูดพร้อมกับยกยิ้มร้าย ๆ

เสี่ยวินัยถึงกับชะงัก เมื่ออีกฝ่ายใช้ภรรยากับลูกสาวของเขามาต่อรอง เพราะในครอบครัวไม่มีใครรู้เรื่องราวสนนิยมนั้นของเขาเลย

“คุณขู่ผมขนาดนี้ เพื่อเด็กหนุ่มที่คุณไม่รู้จักเนี่ยนะ” เสี่ยวินัยถามอีก

“ก็... ครับ” ธันวาตอบรับ จริง ๆ เขาไม่ควรยื่นมือเข้ามาช่วยเลยสักนิด แต่อย่างที่คุณรู้สิ เขาไม่อาจปล่อยให้เด็กหนุ่มไปกับเสี่ยวินัยได้จริง ๆ

“ผมซื้อเขามาเจ็ดหมื่น” เสี่ยวินัยยอมบอกราคา

ธันวาพยักหน้ารับ ก่อนที่เขาจะหยิบเช็คในกระเป๋าถือใบย่อมออกมา แล้วเซ็นให้เสี่ยวินัยไปหนึ่งแสนบาทตรงนั้นเลย ซึ่งเมฆาก็เห็นยอดเงินในเช็คฉบับนั้นเช่นกัน ทำให้เขาถึงกับอึ้ง ส่วนเสี่ยวินัยก็รีบไปแต่โดยดี

“เรื่องนี้ผมขอให้เก็บเป็นความลับ” เสี่ยวินัยพูดขึ้น

“แน่นอนครับ ผมรักษาคำพูดอยู่แล้ว” ธันวาตอบกลับ

เสี่ยวินัยเดินฮึดฮัดกลับไปห้องพักของตัวเอง ส่วนธันวาก็หันกลับมามองเมฆาอีกครั้ง

“คุยกันหน่อย” ชายหนุ่มพูด ก่อนจะเดินนำเมฆาไปที่ลิฟต์ เด็กหนุ่มรีบเดินตามไป จนธันวาพาลงมาที่ล็อบบี้โรงแรม ตรงโซนที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัว

“นั่งก่อนสิ” ธันวาอยากจะคุยกับเด็กหนุ่มคนนี้ให้รู้เรื่องก่อน เมฆามองธันวาด้วยท่าทางสั่นกลัว

“ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ทำอะไรนายหรอก” ธันวาทัก

“นายชื่ออะไร อายุเท่าไร” ชายหนุ่มถามเข้าเรื่อง

“ชื่อเมฆา อายุสิบเก้าครับ” เมฆาตอบตามตรง

ธันวาพยักหน้ารับช้า ๆ “ที่นายบอกว่าถูกเพื่อนหลอกมาขาย หมายความว่ายังไง” ชายหนุ่มถามต่อ เพราะเขาสนใจกับเรื่องนี้ไม่น้อย

เมฆาหน้าสลดลง เพราะรู้สึกเสียใจมากที่พรทำกับเขาแบบนี้ จึงเล่าให้ธันวาฟังว่าพรหลอกให้มาเป็นเพื่อน แต่สุดท้ายก็เอาเขามาขายให้เสี่ยวินัย

“ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพรถึงทำกับผมได้ถึงขนาดนี้” เมฆาพูดด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด เพราะเขาไวใจเพื่อนคนนี้มาก

ธันวานั่งมองเมฆาด้วยแววตานิ่งๆ “ทุกคนมีความเห็นแก่ตัว
ทั้งนั้นแหละ อย่าคิดว่าทุกคนเป็นคนดีไปเสียหมด” เขาพูดเหมือน
เคยชินกับความเห็นแก่ตัวของคนมานานแล้ว

“แต่พี่ก็เป็นคนดีไม่ใช่หรือครับ” เมฆาถาม

ธันวาเลิกคิ้วอย่างแปลกใจกับคำพูดของเมฆา “ทำไมถึงบอก
ว่าฉันเป็นคนดี”

“ก็พี่ยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือผม ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เรื่องของพี่นี่ครับ
ทั้งยังเสียเงินเพราะผมด้วย” เมฆาพูดเสียงเครียดในตอนท้าย

“พี่ครับ เงินหนึ่งแสนที่พี่จ่ายให้ผู้ชายคนนั้นไป ผมสัญญาว่า
จะหามาคืนให้ นะครับ แต่ผมขอทยอยจ่ายได้ไหม ผมสัญญาว่าจะ
ไม่หนี พี่จะไปดูบ้านผมก็ได้ จะได้รู้ว่าบ้านผมอยู่ไหน เอาบัตร
ประชาชนผมไว้ก็ได้ อ้อ แม่ผมขายกับข้าวตอนเช้าที่หน้าปากซอย
xxx พ่อผมขับรถสองแถวอยู่ตรงถนน xx ผมกำลังขึ้น ปวส. สอง
แผนกช่างยนต์ วิทยาลัย XX แต่ตอนนี้ปิดเทอมอยู่ ไม่ได้ไปเรียน
ครับ ทำงานร้านหมูกระทะทะเลใจใจ ใกล้กับ...” เมฆาพูดระรัว

“หยุดก่อน” ธันวามือขึ้นมาห้ามไม่ให้เมฆาพูดต่อ ทำให้
เมฆาชะงักกึก

“โอเค ฉันเชื่อว่านายไม่หนีฉัน” ชายหนุ่มพูดต่อ จริงๆ ถ้าเขา
อยากรู้ว่าเรื่องที่เมฆาพูดมาเป็นเรื่องจริงหรือไม่ เขาก็สืบได้ไม่ยาก
อยู่แล้ว

ธันวานั่งมองหน้าเมฆาที่ตอนนี้กำลังมองมาตาแป๋วอย่าง
ตั้งใจว่าเขาจะพูดอะไรต่อ ทำให้เขารู้สึกได้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้ไว้ใจได้
จริงๆ มันเป็นความรู้สึกเหมือนที่เขาเจอกับวีและเจษในช่วงแรกๆ
แต่ธันวาก็ยังอยากดูต่อว่าจะไว้ใจเมฆาได้ตลอดรอดฝั่งหรือไม่ เมฆา
เหมือนเด็กหนุ่มธรรมดาทั่วไป ไม่ได้น่ารักจิ้มลิ้มเหมือนกับปอนด์

คุ้นเคยของเขา ใบหน้าดูคมกว่าธันวาคมด้วยซ้ำ แต่บางอย่างในตัวเด็กหนุ่มทำให้ธันวาคมใจอย่างบอกไม่ถูก ส่วนหนึ่งอาจเป็นแววตาที่ดูชื่อ ๆ ของคนที่กำลังมองเขาอยู่ในตอนนี้ก็เป็นได้

“เอาเป็นว่าตอนนี้นายติดหนี้ฉันอยู่หนึ่งแสน” ธันวาคมออก

“ครับ” เมฆาตอบรับ ถึงแม้ว่าในใจจะโหวง ๆ ก็ตามที่ เพราะเขาไม่เคยติดหนี้ใครมาก่อน และไม่รู้ว่าจะตัวเองจะใช้หนี้หมดวันไหน

“ถ้าฉันยื่นข้อเสนอให้นาย นายจะรับไหม” ธันวาคมเกริ่นดูก่อน

“ข้อเสนออะไรหรือครับ” เมฆาถามกลับ

“ฉันจะจ้างนายไปดูแลเรื่องความสะอาดห้องพักที่คอนโดของฉันให้หน่อย ทำความสะอาดห้อง ซักผ้า รีดผ้าของฉัน ฉันจ้างนายเดือนละหนึ่งหมื่น สิบล้านนายก็ใช้หนี้หมดแล้ว ตกลงไหม” ธันวาคมยื่นข้อเสนอ

เมฆามองหน้าอีกฝ่ายพร้อมกับขมวดคิ้ว

“ทำไมพี่ไว้ใจผมง่ายจัง” เด็กหนุ่มถามตามประสาชื่อ ทำให้ธันวาคมยิ่งเมื่อเห็นความเชื่อที่เป็นธรรมชาติของอีกฝ่าย

“นายก็ไว้ใจเพื่อนง่ายเกินไปเหมือนกัน” ธันวาคมตอบ ทำเอาเมฆาพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

“แล้วผมต้องไปทำอะไรตอนไหนบ้างล่ะครับ คอนโดที่อยู่ตรงไหน ผมก็ยังไม่รู้เลย” เมฆาถามกลับไป

“เอาแบบนี้ เอาเบอร์นายมา ฉันจะส่งไลน์ไปให้ ตอนเช้าก็มาหาฉันที่คอนโด” ธันวาคมออก แต่เมฆาส่ายหน้าทันที

“ไม่ได้ครับพี่ ตอนเช้าผมต้องช่วยแม่ขายกับข้าว ขอเป็นช่วงสาย ๆ หรือตอนเที่ยงได้ไหมครับ” เมฆาขอออกมาตรง ๆ

“ตอนกลางวันฉันทำงาน” ธันวาคมตอบ

“ตอนเย็นผมก็ต้องทำงานร้านพีใจ นั่นเดี๋ยวมผมกลางวันหนึ่งก็ได้ครับ ผมไปหาพี่ตอนเย็นก็ได้” เมฆาสรุป และธันวา ก็พยักหน้า

“ว่าแต่... พี่ชื่ออะไรหรือครับ” เมฆาถามเมื่อนึกขึ้นได้ เขาเรียกอีกฝ่ายว่าพี่มาตั้งนาน แต่ยังไม่รู้ชื่อแน่ ถึงแม้ว่าจะได้ยินเสียงวินัยเรียกอีกฝ่าย แต่เวลานั้นเมฆาไม่ทันได้จำ

“ธันวา” ชายหนุ่มตอบกลับด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง

“ผม... เรียกพี่ธันได้ใช่ไหมครับ” เมฆาถามเพื่อความแน่ใจ

“ก็เรียกพี่ตั้งแต่แรกแล้วไม่ใช่หรือไง” ธันวาตอบกลับ ทำเอาเมฆายิ้มเจื่อน ๆ

“บอกเบอร์นายมา ฉันจะได้บันทึก แล้วเดี๋ยวฉันไปส่งที่บ้าน” ชายหนุ่มไม่ได้ใจดีอะไรขนาดนั้น แต่เขาป้องกันไว้เผื่อว่าเสียวินัยจะมาเจอเมฆาแล้วทำอะไรไม่ดีกับเด็กหนุ่ม

“ผมกลับเองก็ได้ครับ เกรงใจพี่ธัน” เมฆาตอบอย่างเกรงใจ

“มันดีแล้ว นายจะกลับยังงัย อีกอย่าง ถ้าเจอเสียวินัยล่ะ”

ธันวาแก้งเอาชื่อของเสียวินัยมาชู้

“นั่นผมกลับกับพี่ธันก็ได้ครับ พี่ธันจะได้ไปเห็นบ้านผมด้วยว่าอยู่ตรงไหน” เมฆาพูดเมื่อนึกเรื่องบ้านได้

ธันวาพยักหน้ารับ ก่อนจะแลกเบอร์โทรศัพท์กับเมฆา แล้วพาอีกฝ่ายเดินไปที่ลานจอดรถ

“เอ่อ... ผมจะทำให้รถพี่เป็อนไหมครับ” เมฆาถามเมื่อเดินมาเห็นรถหรูของธันวา

“เป็อนก็ล้าง อีกอย่าง ตัวนายสกปรกหรือไง” ธันวาถามกลับ

“เปล่าหรือครับ ฉันผมรบกวนหน่อยนะครับ” เมฆาพูดยิ้ม ๆ

ก่อนจะขึ้นไปนั่งบนที่นั่งข้างคนขับ

ธันวามองคนที่มสีหน้าตื่นเต้นและตื่นตาตื่นใจกับรถของเขา

แต่ก็ไม่ได้พูดอะไรออกมา จากนั้นจึงขับรถออกจากโรงแรม เมฆาก็บอกเส้นทางไปยังบ้านของเธอ ระหว่างทางทั้งสองคนไม่ได้พูดคุยอะไรมากนัก มีแค่เรื่องเส้นทางกลับบ้านเมฆาเท่านั้น แต่เมฆาก็ลอบมองธันวาเป็นระยะ พอได้มานั่งมองใกล้ ๆ แบบนี้ เขาก็ยอมรับเลยว่าธันวาดูดีมากจริง ๆ ผิวขาวอย่างคนสุขภาพดี ดูหล่อใส ๆ แต่ก็แฝงไปด้วยความเย็นชา ถึงแม้ว่าชายหนุ่มจะพูดคุยซักถามเขาหลายเรื่อง แต่ในแวตตาของอีกฝ่ายนั้น เมฆารู้สึกได้ถึงความเย็นชาและเปล่าเปลี่ยวอย่างบอกไม่ถูก

“มองอะไร” ธันวาถามขึ้นโดยไม่ได้หันมองเมฆา เพราะรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังมองเขาอยู่

เมฆาสะดุ้ง ก่อนจะยิ้มแห้ง ๆ เมื่อถูกจับได้ว่าแอบมองธันวา

“เหะ ๆ พอดีผมคิดว่าพี่ธันหล่อดีนะครับ ดูเหมือนคุณชายที่หลุดออกมาจากละครเลย นี่ถ้าแม่ผมเจอพี่ คงชมไม่หยุดแน่ ๆ” เด็กหนุ่มพูดออกมาตรง ๆ

ธันวาปรายตามองเมฆา คำชมเกี่ยวกับหน้าตาท่าทางของเขานั้น ชายหนุ่มได้ยินมาตลอดอยู่แล้ว แต่น้อยคนนักที่จะชมแล้วให้ความรู้สึกจริงใจ ซึ่งเมฆาพูดออกมาจากความรู้สึกจริง ๆ ไม่ได้ใสแสร้ง

“แม่นายชอบดารารังันเหรอ” ชายหนุ่มถาม

“ครับ โดยเฉพาะโธนี่นะครับ แม่ผมปลื้มมาก แม่ผมดูละครที่โธนี่เล่นทุกเรื่องเลย” เมฆาเล่าทันที

ธันวาเลิกคิ้ว เพราะโธนี่เป็นดารารังันเหรอของเขา

“นายอัยยาศัยดีกับคนที่เพิ่งเจอครั้งแรกทุกคนนั่นเหรอ” ชายหนุ่มถามอย่างขึงใจ เพราะเมฆาดูจะพูดคุยกับเขาได้อย่างสนิทใจถึงแม้ว่าช่วงแรก ๆ จะดูห้วน ๆ ก็ตาม

“เอ่อ... ขอโทษครับ ที่ผมปิ่นเกลียวพี่ธันมากไปหน่อย” เมฆา

รีบพูดขอโทษ เพราะนึกว่าธันวาไม่พอใจ

“ฉันไม่ได้ทำอะไร ที่ถามเพราะสงสัย” ธันวาตอบกลับ

เมษายิ้มเจื่อน ๆ “ไม่รู้สิครับ ผมก็เป็นแบบนี้มาตลอด ผมคิดว่าถ้าเราเริ่มมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับใครสักคน เขาก็น่าจะรู้สึกดีแล้วก็ตีกลับมาซะครับ” เขาพูดตามที่คิด

ธันวายกยิ้มมุมปากอย่างเยาะ ๆ “หึ ๆ นายนี้มองโลกในแง่ดีเกินไปนะ ในโลกของฉัน เราทำดีต่อกันก็เพื่อผลประโยชน์ทั้งนั้นแหละ อย่างที่ฉันช่วยเหลือนาย เพราะฉันก็กำลังหาคนมาทำความสะดวกคอนโดใกล้เคียง” เขายกตัวอย่างให้เมษาเข้าใจง่าย ๆ

เมษาเอียงคอเล็กน้อย “ไม่ะครับ ผมมั่นใจว่าพีธันเพิ่งคิดเสนองานให้ผมตอนที่เรานั่งคุยกันเรื่องการใช้หนี้ต่างหาก ตอนที่พีธันช่วยผม ผมมั่นใจว่าพีธันต้องการจะช่วยเหลือผมจริง ๆ ไม่ทันได้คิดเรื่องคนดูแลห้องพักหรอกครับ ผมถึงได้บอกว่พีธันเป็นคนดีใจครับ” เขาพูดยิ้ม ๆ

ธันวานิ่งอึ้งเมื่อรู้ความคิดของเด็กหนุ่ม คนอย่างเมษา เขาแทบไม่เคยเจอเลยก็ว่าได้ ขนาดรวีกับเจษ คนที่เขาเชื่อใจและไว้ใจก็ยังมีมุลบ ๆ อยู่บ้าง ไม่ได้มีความคิดเชิงบวกมากขนาดนี้

“นายนี้โตมาในครอบครัวแบบไหนกันนะ” ธันวาพูดพึมพำเบา ๆ ด้วยความอยากรู้จริง ๆ

“พีธันว่าอะไรนะครับ” เมษาถามขึ้น

“เปล่า ไม่มีอะไร แล้วนี่ต้องไปทางไหนต่อ” ธันวาเปลี่ยนเรื่อง เมษาจึงรีบบอกทาง ไม่นานนักก็มาถึงปากซอยเข้าบ้านเด็กหนุ่ม

“พีธันจอดตรงหน้าเซเว่นก็ได้ครับ ในซอยมันแคบ แล้วก็ป็นซอยตันด้วย ผมกลัวว่พีจะกลับรถไม่สะดวก แต่ไม่ใช่ว่ผมไม่ยอมให้พีเห็นบ้านนะครับ บ้านของผมเดินตรงไปเกือบสุดซอยเลย อยู่

ซ้ายมือ หน้าบ้านมีพวงกระถางต้นไม้เยอะกว่าบ้านอื่นเลยครับ เพราะพ่อผมชอบปลูกต้นไม้ อ้อ อยู่ข้างบ้านที่รับซักรีดเสื้อผ้าครับ” เมษาพยายามอธิบายให้ธันวารู้

“โอเค ๆ ฉันจะปล่อยนายลงตรงนี้” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับจอดรถริมถนนหน้าร้านสะดวกซื้อ เขามองเข้าไปในซอยก็เห็นว่าพอมมีเสาไฟฟ้าให้ความสว่างเป็นระยะ

“ขอบคุณที่ฉันมากนะครับ ที่มาส่งผม แล้วก็ช่วยผมให้รอดจากเสียนั้น” เมษายกมือไหว้อีกฝ่าย

ธันวาพยักหน้ารับ ก่อนเตือนส่งท้าย “เพื่อนของนายคนนั้น เลิกคบไปได้แล้วนะ”

เมษายังคงมีท่าทีลังเล ถึงแม้ว่าจะโกรธและเสียใจ แต่ก็ยังอยากรู้ว่าเพราะอะไรไฟถึงพาเขาไปขาย เมษาคิดว่าจะไม่บอกเรื่องนี้ให้ใครรู้ แม้กระทั่งพ่อแม่เขา เพราะไม่อยากให้พวกท่านเป็นห่วง

“ครับ” เด็กหนุ่มตอบรับ ก่อนจะเปิดประตูรถแล้วก้าวออกไป “เดี๋ยว” ธันวาเรียกก่อนที่เมษาจะปิดประตูรถ

“ครับ” เด็กหนุ่มก้มลงมองพร้อมขานรับ

“เดินไปถึงบ้านแล้วส่งข้อความมาบอกฉันด้วย” ธันวาพูดเสียงนิ่ง พวกเขาแอดไลน์กันไว้เรียบร้อยแล้ว

เมษายิ้มกว้าง “ได้ครับ ขอบคุณนะครับที่เป็นห่วง” เด็กหนุ่มพูดยิ้ม ๆ เพราะรู้ว่าธันวาคงเป็นห่วงที่เขาต้องเดินเข้าซอยคนเดียว เมื่อพูดจบเมษาก็ปิดประตูรถ

ธันวาขับรถออกไป มองกระจกมองหลังเพื่อดูเมษาอีกครั้ง แล้วเขาก็เกิดคำถามกับตัวเองว่า... ทำไมคนที่ค่อนข้างปิดกั้นคนอื่น และไวใจคนยากอย่างเขา กลับพูดคุยและไวใจเมษาง่ายขนาดนี้ ทั้ง ๆ ที่เพิ่งเจอกัน เพราะถ้าเป็นคนอื่น อย่าหวังว่าเขาจะเป็นฝ่ายบอกให้

ส่งข้อความมาหาเลย

ชายหนุ่มขับรถได้สักพัก ข้อความไลน์ก็ดังขึ้น เขาหยิบโทรศัพท์มือถือมากดอ่านก็เห็นข้อความของเมษาบอกว่าเข้าบ้านแล้ว และขอบคุณเขาอีกครั้ง ธันวาคมอ่าน แต่ก็ไม่ได้ตอบอะไร เขาวางมือถือไว้ที่เดิม แล้วถอนหายใจออกมา

“เขาเล่นของอะไรใส่เราหรือเปลววะ” ธันวาคมพึมพำกับตัวเองเบาๆ แล้วขับรถตรงกลับบ้านไป

“อ้าว คุณธัน” เสียงของรวิดังขึ้น

ธันวาก็กำลังเดินไปยังลิฟต์ชะงักเท้า ก่อนจะเห็นรวิเดินมากับน้องชายที่ชื่อศศิน

“พอดีเลยครับ นี่น้องชายผม ชื่อศศิน คุณธันน่าจะคุ้นๆ หน้าอยู่บ้างนะครับ เพราะเคยมางานเลี้ยงบริษัทกับผมด้วย” รวิพูดแนะนำน้องชาย

ธันวาก็ยกหน้ารับ ถึงแม้ว่าศศินจะอายุมากกว่าเขา แต่ด้วยความที่ตำแหน่งของธันวาสูงกว่ารวิ เขาจึงไม่ได้ยกมือไหว้อีกฝ่าย

“ศิน นี่คุณธันวา รองประธาน เป็นบอสโดยตรงของพี” รวิบอกน้องชาย

“สวัสดิ์ครับ” ศศินโค้งศีรษะแล้วพูดทักทาย

ธันวาก็ยกหน้ารับอีกครั้ง

“แล้วนี่คุณธันจะไปไหนหรือครับ” รวิถามขึ้น

ธันวาละสายตาที่กำลังประเมินศศิน แล้วมองรวิอีกครั้ง “กลับห้องนะ”

รวิทำหน้าที่แปลกใจ “ทำไมวันนี้รีบกลับจังครับ” ชายหนุ่มถามงงๆ เพราะปกติธันวามักจะเลิกงานไม่ตรงเวลา ส่วนใหญ่จะกลับช้า

กว่าหลาย ๆ คน เพราะมีงานต้องจัดการหลายอย่าง ไหนจะประชุมอีก

“พอดีมีคนทำความสะอาดห้องพักคนใหม่ไว้ จะต้องกลับไปคุยเรื่องการทำงาน” ธันวาทอบอีกฝ่าย

“อ้อ หาได้แล้วเหรอครับ คุณเจหาให้เหรอครับ” วรวิกรมต่อ

“เปล่าหรอก ผมหาเอง” ธันวาทอบสั้น ๆ

คำตอบนั้นยิ่งทำให้วรวิกรมแปลกใจเข้าไปใหญ่ เพราะธันวาทแทบจะไม่เปิดใจให้ใครสักเท่าไร ถ้าวรวิกรมไม่ใช่เป็นคนช่วยหาช่วยพูดให้

“ผมขอตัวก่อน” รองประธานหนุ่มพูดเสียงนิ่ง ก่อนจะเดินแยกเข้าไปในลิฟต์

“ถามจริงนะพี่วี พี่รู้สึกยังไงเวลาที่มี้เจ้านายอายุน้อยกว่า” ศศินถามหลังจากเดินแยกมากับพี่ชายตัวเอง

“เกี่ยวอะไรกับอายุ มันไม่เกี่ยวหรอกว่าเจ้านายจะอายุเยอะหรือน้อยกว่าเรา ถ้าเขามีความสามารถและเก่งพอที่จะบริหารทั้งงานและคน ก็ตัดเรื่องอายุไปได้เลย” วรวิกรมดื่มน้ำเสียงจริงจัง

“ผมนี่กว่าเขาได้เป็นรองประธานก็เพราะว่าเป็นลูกเจ้าของบริษัท” ศศินพูดต่อ

“มันก็ถูกส่วนหนึ่ง แต่ก็ไม่แปลกอะไรที่ท่านประธานคนเก่าจะให้ลูกชายมาสานต่อธุรกิจ เพราะมันเป็นธุรกิจที่ครอบครัวเขาสร้างขึ้นมา แต่คุณธันก็พิสูจน์ให้ทุกคนเห็นแล้วว่าเขามีความสามารถมากพอที่จะเป็นรองประธานบริษัท เพียงแต่เจ้าตัวมองไม่ค่อยเห็นความสำเร็จของตัวเองเท่านั้นเอง” วรวิกรมยาวเหยียด ก่อนจะนឹกขึ้นได้

“พอ ๆ นี่แกชวนพี่นินทาเจ้านายอยู่นะเนี่ย อ้อ บอกไว้ก่อนนะ แกโดนเขาประเมินคร่าว ๆ ไว้แล้ว เพราะฉะนั้นมาช่วยงานพี่

ก็ทำตัวดี ๆ ละกัน” รวีเตือน

ศตินทำหน้าที่ตัวเองโดนประเมินอะไร แต่รวีก็ไม่ได้ไขความกระจ่างให้

...

ธันวาขับรถกลับมาที่คอนโดของตัวเอง ก่อนหน้านี้อ... ตอนที่เขาขับรถมาได้ครึ่งทาง เมฆาส่งข้อความบอกว่ามาถึงคอนโดของเขาแล้ว ระหว่างที่ธันวาจะเลี้ยวรถเข้าไป เขาก็ต้องขมวดคิ้ว เมื่อเห็นเมฆายืนอยู่บนฟุตพาทริมถนนหน้าคอนโด ชายหนุ่มจึงจอดรถตรงทางเข้า ก่อนลดกระจกรถลง

“เมฆ” ธันวาเรียกชื่อเด็กหนุ่ม

เมฆาหันไปมอง ก่อนจะคลี่ยิ้มแล้วรีบเดินตรงไปที่รถของธันวา

“ขึ้นรถ” ธันวาพูดเสียงนิ่ง

“ขึ้นทำไมครับ ถึงคอนโดพี่แล้วนี่ เตี่ยผมเดินตามเข้าไปก็ได้ครับ” เมฆาบอกชื่อ ๆ

“ขึ้นรถ” ธันวาย้ำอีกครั้ง

เมฆาจำต้องขึ้นไปบนรถของธันวาอย่างว่าง่าย จากนั้นชายหนุ่มก็ขับรถตรงเข้าไปจอดยังที่ประจำของตัวเอง

“ทำไมไม่เข้าไปนั่งรอด้านใน” ธันวาถามเมื่อจอดรถเรียบร้อยแล้วแต่ยังไม่ได้ลงจากรถ

“ไม่กล้าเข้าไปนะครับ กลัวเขาไม่ให้เข้าด้วย” เมฆาตอบตรง ๆ

ธันวาดถอนหายใจอย่างอ่อนใจ ก่อนจะลงจากรถ เมฆาก็รีบตามลงไป จากนั้นธันวาก็พาเมฆาเข้าไปด้านในโดยผ่านประตูสำหรับผู้พักอาศัย ชายหนุ่มเดินไปยังเคาน์เตอร์คนดูแล เพื่อแจ้งว่าเมฆาจะเข้ามาดูแลห้องพักของเขาแทนคนเก่าที่ลาออกไป เพราะหลังจาก

นี่ เมฆาจะต้องเข้าออกที่นี้บ่อย ๆ จะได้คุ้นหน้าคุ้นตากันบ้าง แล้ว เขาก็พาเมฆาเดินไปที่ลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังห้องพักของตน ห้องของ ธันวามีห้องนอนหนึ่งห้อง ห้องทำงานเล็ก ๆ อีกหนึ่งห้อง ห้องครัว ก็แยกเป็นสัดส่วน จริง ๆ แล้วเขาจะซื้อคอนโดหรูกว่านี้ก็ได้ แต่เขา คิดว่าอยู่คนเดียว จึงไม่อยากจะห้องกว้างมากนัก และที่นี้ก็จัดว่า แพงไม่เบา

“ห้องสวยจังเลยครับ ดูสะอาดตาดีจัง” เมฆาชมเมื่อเดินเข้ามาในห้องพักของธันวา ข้าวของเครื่องใช้ภายในห้องจัดอย่างเรียบง่ายด้วยโทนสีเทากับขาว

ธันวามองเมฆาที่กำลังตื่นเต็นกับห้องพักของเขาด้วยความไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน ว่าอะไรทำให้เขาตัดสินใจพาอีกฝ่ายเข้ามาในโลกส่วนตัวได้อย่างง่ายดายแบบนี้

“นี่คีย์การ์ดสำรอง” ธันวาเดินไปหยิบคีย์การ์ดสำรองให้เมฆา

“พีธันไม่กลัวว่าผมจะพาพวกมายกเค้าเหรอครับ” เมฆาแกล้ง

ถามชายหนุ่ม

“อยากยกอะไรก็ยกไป” ธันวาบอกอย่างไม่ใส่ใจ

เมฆาย่นจมูกใส่อีกฝ่าย ถึงแม้จะเพิ่งรู้จักกัน แต่เขาก็รู้สึกสนิทใจกับธันวาอย่างบอกไม่ถูก

“ผมไม่ทำแบบนั้นหรอกครับ พีธันอุตส่าห์ไวใจพาผมมาที่นี้ ทั้งยังให้คีย์การ์ดผมอีก ผมจะทำลายความไวใจของพีได้ยังไงกัน” เมฆาพูดออกมาตามที่คิด

“งั้นนายก็พิสูจน์ให้ฉันเห็นละกัน ว่าฉันไวใจนายได้จริง ๆ”